

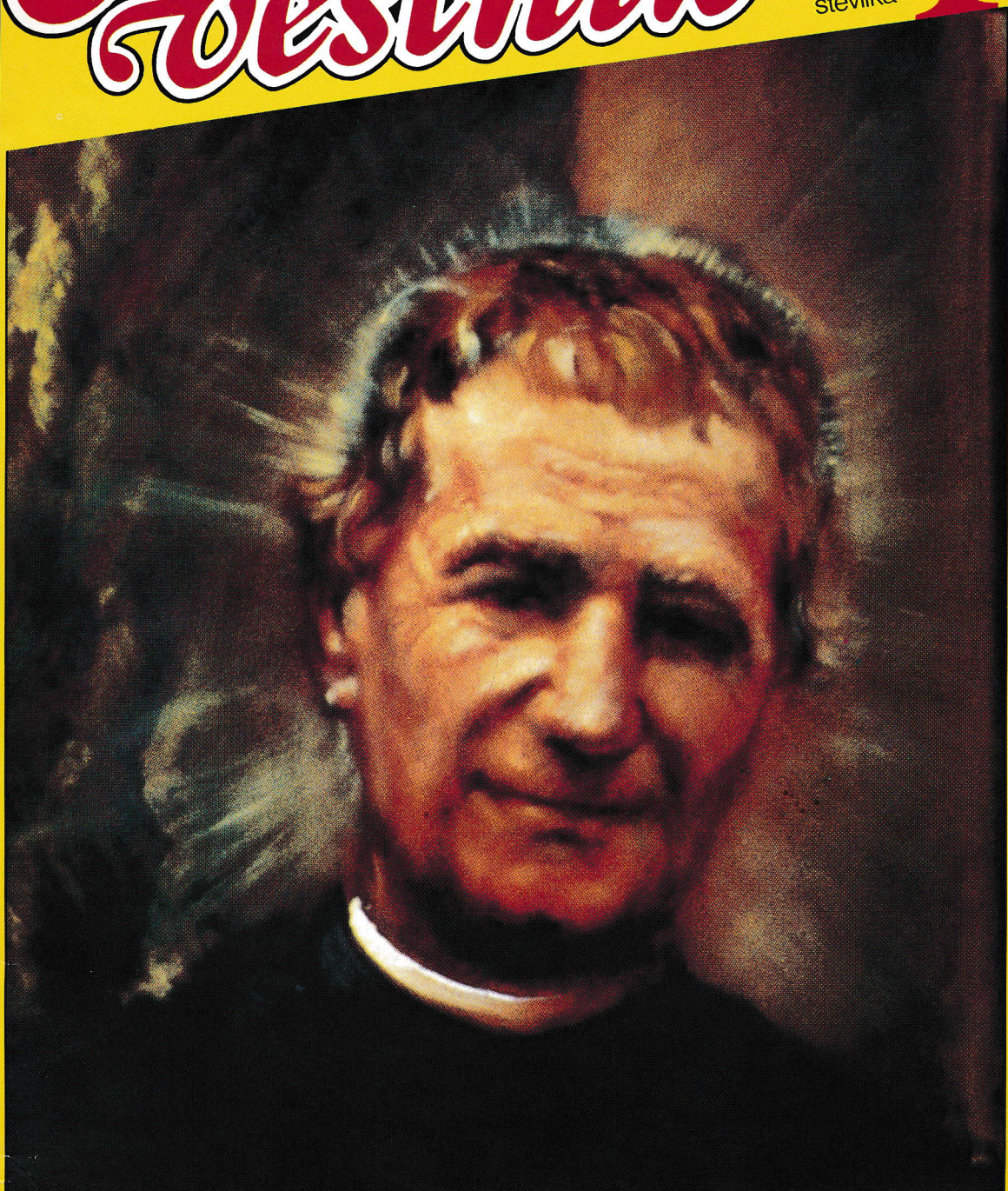
glasilo salezijanske družine

leto 1988

Salezijanski vestnik

številka

I

BOŽIČNA NOČ, KAKO SI LEPA!

Sporočilo božičnega praznika in dni, ki ga pripravljajo, sega v življenje vsakega dne kot kvas dokončnega odrešenja. Vsako leto znova nam Cerkev predstavlja ta praznik, ne le da bi doživeli lepoto in toplino svete noči ali da bi začutili željo po popolšanju.

Božič je praznik vsakega dne znova.

Pavlova beseda Filipljanom nam pomaga to razumeti: „Isto mišljenje naj bo v vas, ki je tudi v Jezusu Kristusu. Čeprav je bil namreč božje narave, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izničil tako, da je prevzel naravo hlapca in postal podoben ljudem“ (Flp 2,5–7).

V tem je sporočilo praznika: Bog je v Jezusu Kristusu stopil v našo zgodovino, postal človek. Bolj ko bomo to živeli in o tem prepričani, globljo sled bo božič puščal v nas.

Jezus si je privzel našo človeško naravo, se rodil iz žene kot mi, poznal veselje in napore, ljubezen in izdaje, navdušenje in tisko ... in smrt.

Stopal je po naših poteh, srečaval revščino in bolezen, nedolžnost in greh, se v vsem, razen v grehu, udeležil človeškega življenja.

Trideset let je živel v Nazaretu, človek kot drugi, Jud svojega časa. Nič posebnega.

Jezus, eden od nas, človek kot mi, je v naši človeški naravi dal ljudem možnost, da v svojem življenju srečamo Boga. V njem smo bili sposobni uresničiti sanje, ki jih je človeštvo gojilo od davnih časov: da bi dosegli Boga. To je bilo in je mogoče še danes, ker je Jezus postal človek, se je spustil na našo raven, ni svojega božanstva držal le zase, ampak ga je delil z nami.

Vse to se je zgodilo in je bilo mogoče, ker je bil božič!

Nedeljo za nedeljo v krščanski skupnosti izpovedujemo vero: „Zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja je prišel iz nebes. In se je utelesil po Svetem Duhu iz Device Marije in postal človek.“

Vsak trenutek življenja je dragocen. V našem življenju je „zaklad, na nas pa je, da ga uporabimo in prinesemo sad.“

Kristjanovo vsakodnevno življenje je njegov zaklad, ki se skriva med brazdami vsakodnevnosti, navad in običajev.

Naše življenje je obogatilo božji dar. Prišlo je do spremembe kvalitete življenja: odprla so se nam nova obzorja in nepričakovane perspektive.

Upanje mi odpira vrata v novo življenje, ko se zdi, da je vse izgubilo smisel ali da je vse končano.

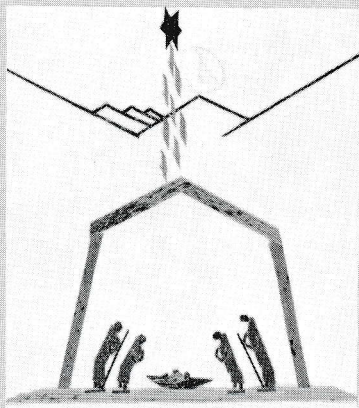
Ljubezen mi pomaga, da na druge ne gledam kot na nasprotnike, tekmece, ampak kot na prijatelje, sopotnike, brate, s katerimi moram deliti.

Vera mi upogne kolena pred Bogom, me spodbuja, da rečem „da“ njegovemu načrtu z menoj, saj ga je pripravil dober oče, ki ima rad moje življenje in je za mojo srečo pripravljen iti v smrt.

Trideset Jezusovih let v Nazaretu je zgovoren zgled.

Adventni čas je čas pričakovanja in zavzetega dela, upanja in gorečnosti. Kako lep je vsak dan, ki nas pripravlja na noč, polno svetlobe in veselja!

G.G.

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: KNJIŽICE, Ljubljana –
Rakovnik

Leto 61(1988)
Številka 1(15. dec. 1987)
Ureja uredniški odbor. Glavni
urednik Bogdan Kolar
Odgovarja Anton Košir

Tisk: Marko Kratochwill
Ljubljana, Slomškova 8

Na naslovni strani je predstavljen
sv. Janez Bosko. Upodobil ga je
akad. slikar Tomaž Perko.

Naslov:
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 – p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je
Salezijanski vestnik oproščen pro-
metnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V slo-
venskem jeziku izhaja od leta
1904.

Po svetu izhaja v 39 izdajah in v
18 jezikih (letna naklada preko
10 milijonov izvodov): Argentina,
Avstralija, Avstrija, Belgija, Bolivi-
ja, Čile, Dominikanska republika,
Ekvador, Filipini, Francija, Gvate-
mala, Indija (angleški, malayalam,
tamilski in telugu), Irska in Velika
Britanija, Italija, Japonska, Jugo-
slavija (slovenski in hrvaški), Ka-
nada, Kitajska (izhaja v Hong-
kongu), Kolumbija, Koreja, Litva
(izhaja v Rimu), Malta, Mehika,
Nemčija, Nizozemska, Paragvaj,
Peru, Poljska, Portugalska, Špani-
ja, Tajska, Urugvaj, Venezuela,
Zaire, Združene države Amerike.

Po zamisli ustanovitelja je
Vestnik vez med člani salezi-
janske družine. Izhaja štirikrat
letno. Obvešča o življenju sa-
lezijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don Bos-
kovo vzgojno izkušnjo. Vest-
nik je don Boskov dar vsako-
mur, ki ga želi. Hvaležni smo
za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

Dragi prijatelji sv. Janeza Boska

31. januarja bo minilo sto let, odkar je zaključil svoje bogato zemeljsko življenje ustanovitelj salezijancev, hčera Marije Pomocnice, salezijanskih sodelavcev in veliki vzgojitelj mladine, sv. Janez Bosko. Vse dobro, ki ga je živel in razdaljal pa z njim ni umrlo. Razširilo se je po vsem svetu in danes skoraj ni dežele na naši Zemlji, ki bi ne bila deležna njegove bogate duhovne dediščine. Sv. Janez Bosko tako živi tudi danes ne le v nebesih pri Bogu, ampak sredi med nami v vseh tistih, ki nadaljujejo njegovo delo. Za vso salezijansko družino bo stota obletnica njegove smrti jubilejno leto. Začelo se bo 31. januarja letos in trajalo do don Boskovega praznika leta 1989.

Tudi pri nas se pripravljamo na obhajanje tega jubileja. Čutimo, da se ne sme omejiti na nekaj zunanjih proslav. Sv. Janez Bosko je božji dar za Cerkev tudi v našem času. Jubilejno leto obletnice njegove smrti, ki delno sovпада z Marijinim letom, je močno vabilo, da nadaljujemo, poglobljamo in širimo njegovo delo v korist 'revne in zapuščene mladine'. Zlasti versko revne in zapuščene mladine je vse več tudi med nami kljub izrednemu tehničnemu napredku zadnjih desetletij.

Zadnja škofovska sinoda je bila posvečena razmišljanju o deležu in vlogi laikov v poslanstvu Cerkve. Sv. Janez Bosko je bil že pred več kot sto leti prepričan, da je vsak kristjan poklican k sodelovanju pri širjenju božjega kraljestva. Ustanovil je široko gibanje kristjanov v katerem ima posebno pomembno mesto zveza salezijanskih sodelavcev. Z zavzetim krščanskim življenjem in sodelovanjem v domačih župnijah naj bi postali kvas dobrega v svojem okolju. Stoletnico svetnikove smrti bomo najlepše obhajali z bolj zavestnim sprejetjem naloge kristjana. V Jezusovi službi smo, poslani, da v svojem okolju uresničujemo njegovo naročilo.

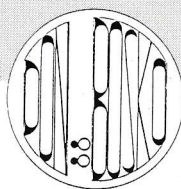
Vse prijatelje in častilce sv. Janeza Boska vabim, da v jubilejnem letu še posebej:

– Prenovimo svoje krščansko življenje. Naj bo naša molitev bolj zavzeta in redna. Pogosto in dobro prejemajmo zakramente. Če le moremo se udeležimo duhovnih vaj ali vsaj kakega duhovnega srečanja. Z branjem dobrega tiska utrjujmo in širimo svojo versko izobrazbo.

– Bolj zavzeto iščimo načine, kako bi se vključili v prizadevanja za človeško in versko vzgojo otrok in mladine. Vsi veliko molimo za našo mladino. Pomagajmo staršem pri vzgoji, bodimo apostoli dobrega tiska. Zlasti mlade vabim, da se vključijo v krog pastoralnih sodelavcev v domačih župnijah. Kolikor le moremo omogočimo otrokom in mladim udeležbo na duhovnih vajah.

Na prehodu v novo leto izrekam pristrčno zahvalo in priznanje vsem zvestim sodelavcem, molivcem in prijateljem salezijanskega dela za sodelovanje in darove. Naj vam Bog obilno poplača vse žrtve, ki ste jih v različnih oblikah vtakli v naša prizadevanja. Vsem vam in vašim dragim iz srca voščim milosti polne božične praznike, v novem Marijinem in don Boskovem letu 1988 pa zdravja, božjega blagoslova in Marijinega varstva.

Anton Košir

PRAZNOVANJA V DON BOSKOVEM LETU 1988

„Prihodnje leto 31. januarja bo minilo sto let od smrti sv. Janeza Boska, ustanovitelja salezijancev, hčera Marije Pomočnice in salezijanskih sodelavcev. Za to priložnost je papež Janez Pavel II. naslovil na turinskega nadškofa in vrhovnega predstojnika salezijancev apostolsko pismo, v katerem izraža željo, da bi slavlja ob obletnici smrti apostola mladine rodila apostolske sadove za vso Cerkev.

V mejah naših možnosti se hočemo vključiti v to slavlje tudi duhovni sinovi in hčere sv. Janeza Boska v Sloveniji, z željo, da bi dar, ki ga je Bog po svetniku naklonil vsej Cerkvi, obogatil tudi skupnost božjega ljudstva v naši domovini” (inšpektor Anton Košir v pismu ljubljanskemu nadškofu g. Šuštarju).

IZ PROGRAMA PRAZNOVANJA

JANUAR 1988: V mesecu neposrednih priprav vas prav lepo vabimo k posebnim nedeljskim pobožnostim, ki bodo vsako nedeljo ob 14.30 na Rakovniku v svetišču Marije Pomočnice. V sredo 25. januarja bo od 9.30 do 14.30 posebno molitveno srečanje – duhovna obnova za člane salezijanske družine.

31. JANUAR (nedelja): Ob 14.30 začetek don Boskovega jubileja na Rakovniku. Slovesnost vodi nadškof Šuštar. Nastopajo združeni pevski zbori Kodeljevega, Rudnika in Rakovnika.

APRIL, MAJ, JUNIJ, SEPTEMBER, OKTOBER
Za veroukarje in mladino bodo srečanja prirejena po področnih skupnostih kot potujoča razstava z ustreznim programom.

8. MAJ (nedelja): Na Rakovniku se bodo v kvizi o don Bosku pomerili ljubljanski ministranti.

21. MAJ (sobota): Celodnevno srečanje pošolske mladine s posebnim programom na Rakovniku.

28. MAJ (sobota): Molitveni dan za duhovne poklice.

29. MAJ (nedelja): Jubilejni romarski shod na Rakovniku v Marijinem in don Boskovem letu. Romanje vodi ljubljanski nadškof Šuštar.

1. – 4. JULIJ (petek – ponedeljek): Romanje v Turin in v don Boskove kraje: vse salezijanske družine in mladine. Oglejte si že sedaj poseben oglas!

28. AVGUST – 4. SEPTEMBER: Študijsko–molitveno srečanje mladine (2500) v Turinu, ki se ga bo udeležilo 30 fantov in deklet od nas. Srečanje s papežem Janezom Pavlom II. bo 3. in 4. septembra.

25. SEPTEMBER: Letni shod sodelavcev.

6. – 7. OKTOBER (četrtek in petek): Simpozij o don Bosku na Teološki fakulteti v Ljubljani. Predavanja bodo natisnjena v posebnem zborniku.

9. OKTOBER (nedelja): Osrednja proslava 100-letnice DB '88 na Rakovniku. Dopoldne bodo liturgična slavlja, popoldne pa akademija – oratorij Ivana Florjanca.

29. JANUAR 1989 (nedelja): Sklep praznovanj DB '88 na Rakovniku.

Podrobnejša navodila in sporedi bodo pravočasno objavljeni. Vabilo za praznovanja pa velja že sedaj vsem, ki želite počastiti spomin svetega Janeza Boska.

Ob predstavljenem programu bodo še številna praznovanja po področjih, kjer delujejo naši sobratje. Pri načrtovanju DB '88 smo menili, naj bo proslava prenova, v kateri bi vsi člani salezijanske družine obnovili apostolsko gorečnost svetega Janeza Boska pri nas v našem času.

Odbor za pripravo DB '88

*IZROČILI SMO SE MARIJI;
POŽIVLJAJMO TOREJ VZGOJNO
MOČ DOBROTE,
DA BI VREDNO OBHAJALI
SPOMIN IN PREROŠTVO
SVETEGA JANEZA BOSKA!*

Pod kodrastimi lasmi je visoko čelo, žive in prodorne oči, močan nos, usta kot ustvarjena za molitev in nasmeh. Navidez ne kaže prav nič asketskega, toda tudi v najbolj veselih trenutkih ni mogoče prezreti izrazov zbranosti.

Je duhovnik, ki z eno samo besedo, ne da bi dvigal glas, obvlada petsto fantov, ki so okoli njega. V njem je vse človeško, a hkrati vse skrivnostno sprošča nadnaravno luč.

Moralno ravnanje ustreza telesnim značilnostim: umerjenost in skladnost, a tudi navdu-

DON BOSKOVA »SKRIVNOST«

Henri Daniel Rops
(v resnici se je pisal
Jean Charles—Henri Petiot)
je eden najvidnejših
predstavnikov sodobne
francoske literature.

Rodil se je v pokrajini Vosges
(19. januarja 1901),
bil je profesor in leta 1946
je prejel veliko nagrado
Francoske akademije
za literaturo.

Vse od leta 1926 se je zanimal
za zbežnost in težave ljudi,
ki jih je v vesti vernih
povzročila sodobna
kulturna kriza.

Bil je katoličan,
v vseh svojih delih
navdušen za napredek
(npr. Ognjeni meč,
kjer nasprotuje sebičnemu
načinu gospodarjenja).

V tej luči je gledal
tudi na don Boska in ga opisal
v delu Cerkev revolucij.

Umril je leta 1965.

V slovenščini imamo njegovo
delo Jezus v svojem času
(leta 1971 ga je izdala
Kartuzija Pleterje).

Težišče svoje dejavnosti je
don Bosko osredinil okoli ene-
ga samega problema: revna in
zapuščena mladina. Dojel je
pomembnost tega vprašanja,
pritegnil k sodelovanju sodob-
nike in pri reševanju zastavil
veliko delo.

Je popoln predstavnik veli-
kega ustanovitelja: idealist in
realist hkrati; zna tvegati, a je
tudi previden; ne išče svoje ko-
risti in ne slave; ni agitator, ne
špekulant, ampak graditelj trd-
nih resničnosti.

Don Boska je treba upodab-
ljati v štiridesetih, „na sredi po-
ti našega življenja“, o kateri go-
vori Dante. To je čas zrelosti.
Delo, ki ga je začel v nori mla-
dostni predrznosti, nezadržno
začenja poganjati korenine. Je
čas, ko reven duhovnik iz za-
četkov počasi postaja predstoj-
nik Družbe, ki zahteva samo
razvoj.

Mož ni posebno velik, a je
čokat in nenavadno močan: če
bi se bilo treba z njim boriti, bi
bil s svojimi železnimi mišicami
in širokimi kmečkimi rokami
nevaren in trd nasprotnik. Z
odprtega obraza sije velikoduš-
na mirnost, izžareva dobroto.

šenje in pogum. Rad se šali in
smeje. Za vse življenje bo ostal
akrobat, rokohitrc, kakor je bil
v svoji mladosti, ko je zabaval
tovariše. V njem je bil sv. Filip
Neri; tega ustanovitelja oratori-
ja ne občuduje zaman. „Žalo-
sten svetnik je res žalosten svet-
nik,“ pravi pregovor. Tudi v
najtežjih preizkušnjah don Bo-
sko ni žalosten, druga plat nje-
govega veselja je namreč vera v
Boga. Ne smemo pozabiti, da
so v srečnem in vedno zadovolj-
nem človeku izredne sposobno-
sti. Ima poseben čut za ocenje-
vanje oseb, njihovih skrivnih
načrtov, njihovih spletk. Kljub
razgibani dejavnosti je diplo-
mat.

Don Bosko je bil legendarna
osebnost, živ zgled svetosti v
dejavnosti, mlajši brat sv. Fran-
čiška Asiškega, sv. Dominika,
sv. Ignacija in sv. Alfonza Li-
gvorija. V enem od videnj, ki
so vodila vse njegovo življenje,
ga je nadnaravna in neizreklji-
va navzočnost vprašala, kaj do-
brega si želi. Don Bosko je od-
govoril: „Gospod, daj mi duše,
vse drugo vzemi.“ Redkokdaj
je bila katera prošnja bolj usli-
šana.

SLIKARSKI TEDEN V MODESTOVEM DOMU

Že drugič so se letos v Modestovem domu zbrali slikarji slovenske narodnosti, ki so prišli iz Goriške, Kanade, Koroške in Slovenije. Preteklo srečanje so posvetili upodabljanju krajev, letos pa so na platno vnesli za zgodovino koroških Slovencev pomembne osebnosti.

„Zlasti je bilo zgovorno in spodbudno njihovo iskanje, du-

še Koroške, „duše“ velikih koroških Slovencev. Saj, kaj je navsezadnje zgodovina, če ne utripanje in snovanje mnogih posameznih src?“ je v uvodu k razstavi, ki je bila odprta 23. oktobra, zapisal ravnatelj Modestovega doma Stanislav Hočevar.

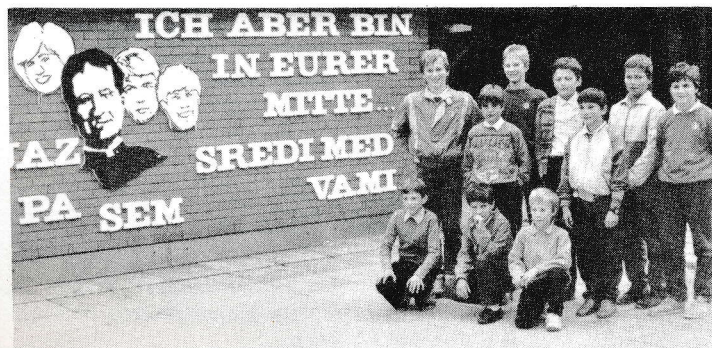
Razstava je bila odprta do praznika sv. Modesta, 27. novembra. Mnogi so se pomudili na hodnikih doma, se ustavili tudi ob delih članov likovnega krožka, ki v domu deluje, in občudovali izrazno moč slikarske govornice. Teden slikarjev, razstava in katalog so povezali Slovence z raznih vetrov ter mladim Korošcem približali del

njihove domačije. Tudi njim so barve in čopič zgovorno sredstvo doživljanja trenutka.

„Slikanje je zame več kakor le „smiselno oblikovanje prostega časa“. To je pot notranjega izražanja, način, kako svoja čustva razodeti bližnjemu in sebi. Tako lahko srečujem sočloveka bolj odprto,“ izpove najmlajši udeleženec slikarske kolonije Valentin Čertov, doma iz Sel.

DON BOSKOV DAN POD KOŠUTO

Salezijanska družina na Koroškem je uspešno začela praznovanje stoletnice ustanovnikove smrti. 3. oktobra so se v župniji Sele, kjer je dolga leta deloval Ivan Matko in je župnija postavila novo cerkev, ki je posvečena Mariji Pomočnici, zbrali zastopniki obeh narodov, ki živita na Koroškem. Bogoslužje in drugi trenutki srečanja so zato vselej odražali bogastvo in lepoto obeh deželnih jezikov.

To je bilo romanje in molitveni shod ob začetku stoletnice smrti sv. Janeza Boska.

Sredi dopoldneva so prve skupne trenutke posvetili molitvi rožnega venca in čiščenju najsvetejšega zakramenta, kdor pa je želel, je imel možnost duhovnega pogovora. V župnijski dvorani so z besedo in sliko predstavili svetnikovo življenje in delo. Mladi kristjani so imeli možnost, da so spoznali različne poti uresničevanja salezijanskega poklica. V široko družino spadajo salezijanci, ki so lahko duhovniki ali ne, hčere Marije Pomočnice, don Boskovi so-trudniki, prostovoljke in bivši gojenci. Njihovi predstavniki so spregovorili o izvirnosti poti, ki jo ima vsaka od teh skupin. Dopoldanski del srečanja je zaključilo okrepčilo, trenutki družabnosti in priložnost, da si udeleženci shoda nakupijo spominčke.

Popoldanski del srečanja se je začel v župnijski dvorani. Kulturni program so oblikovali udeleženci sami. Nastopila je folklorna skupina iz Sel in mešani zbor od prav tam. Selani so sestavljali tudi kvintet. Zai-gral je Helijev ansambel, z do-

živeto pesmijo se je oglasil Obirski ženski oktet, nazadnje pa še celovski Sun — Clouds.

„Jaz pa sem sredi med vami“ osrednja misel, ob kateri se je odvijalo celotno srečanje, se je poudarjeno pokazala v mašni daritvi v novi cerkvi. Jezusovo in skupno daritev sta vodila salezijanska inšpektorja z Dunaja in iz Ljubljane, Josef Keler in Anton Košir. Sodelovanje navzočih je povedalo, da so lepo doživeli dan in s seboj ponesli dobro misel, ki jim bo obogatila življenje in približala podobo velikega prijatelja mladih.

ŠKOFJOTI SO SLAVILI

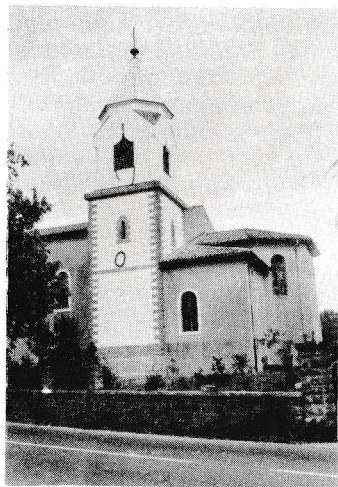
Na misijonsko nedeljo, 18. oktobra, je med župnijsko skupnost na Škofijah prišel škof dr. Janez Jenko, da bi blagoslovil napore poletnih dni. Župnija se je namreč odločila, da bo Gospodovemu hramu dogradila cerkveni stolp. Leta 1934 je bil bogoslužni prostor dograjen, nakupili so že mate-

rial za zvonik, a okoliščine so preprečile uresničitev. Z leti je tudi ta material bil uporabljen v druge namene.

Škof Janez je skupnost pozdravil s pozdravom miru in čestitko, da so odstranili pomanjkljivost, ki je izzivalno opominjala popotnike, ki so se vozili po cesti proti Trstu. Zbrane vernike je opomnil, da je nedelja vselej zadosti velik razlog za srečanje v cerkvi, ker je Gospodov dan, ta nedelja pa je imela še posebno obležje: je dan molitve in razmišljanja o misijonih in dan župnijske skupnosti. Zvonik bo krasil sam kraj in zato pomeni obogatitev za vse prebivalce.

Arhitekt Jože Kregar, ki je pripravil načrt, je ob sodelovanju izvajalcev in celotne župnije, v kateri deluje kot župnik Franc Stritar, cerkvi in zvonovom pripravil lepo mesto. Širokopotezni Škofjoti načrtujejo že naprej in kot prva bo prišla na vrsto obnova notranjščine cerkve.

Bogoslužje in obred blagoslovitve je z izbranim petjem spremljal župnijski pevski zbor. V dvorani poleg cerkve so pripravili še razstavo ročnih del.

VRHOVNI PREDSTOJNIK V ZAGREBU

V dneh od 6. do 9. novembra je obiskal Zagreb vrhovni predstojnik salezijske družbe Egidij Viganò s svojim svetom. Namen obiska je bilo delovno srečanje s člani inšpektorialnih svetov ljubljanske in zagrebške salezijske inšpektorije (visita d'insieme).

Obisk je znamenje zgodovinskega trenutka, ki ga živi Cerkev in salezijska družba. Živimo v času velikih sprememb na vseh področjih življenja in kdor ni zmožen nenehnega posodabljanja, zaide v mrtev rokav. Cerkev se tega dobro zaveda. Dokaz za to je drugi vatikanski cerkveni zbor in sinode zadnjih let. Tudi salezijska družba se je vključila v proces posodabljanja. Zadnji vrhovni občni zbori pomenijo odgovor na izziv zadnjega cerkvenega zbora. Sad prenove so predvsem prenovljena redovna pravila — konstitucije.

To, kar je bilo storjeno na ravni družbe, naj bi zaživelo v bazi, v posameznih inšpektorijah. Obisk članov vrhovnega sveta v Zagrebu je imel namen preveriti, v kolikšni meri sta se omenjeni inšpektoriji vključili v proces prenove. Hkrati izkušnje družbe na svetovni ravni lahko koristijo kot smernice za naše življenje in delo.

Tridnevno delovno srečanje je potekalo v bratskem ozračju. Program je zajel vsa glavna področja salezijskega življenja in dela (mladinsko pastoralo, vzgojo za salezijsko življenje, skrb za salezijsko družino, sredstva družbenega obveščanja in misijone). Pogovor so vodili odgovorni za posamezna

področja na podlagi poročil, ki sta jih pripravila inšpektorialna sveta.

Besede vrhovnega predstojnika ob koncu obiska izražajo priznanje velikemu salezijskemu delu na naših tleh, ki je — žal — družbi kot celoti premalo poznano. Vrhovni predstojnik ugotavlja, da se družba tudi pri nas močno vključuje v proces prenove in posodabljanja, kar dokazujejo ne le nova, izvirna področja salezijskega dela, ampak tudi novi poklici v vseh vejah salezijske družine.

L.D.

ZAČETEK SLAVIJ V ŠENTRUPERTU

Na zahvalno nedeljo smo v okviru župnije obhajali slovesnost, ki naj bi bila uvod v proslavo 500-letnice. Teh deset let bi radi dali obeležje visoki obletnici, ki je pred nami.

Na 400-letnico so se v prejšnjem stoletju pripravljali več kot 40 let. — Letos je bil na to slovesnost povabljen nadškof dr. Alojzij Šuštar. V veroučni učilnici je bila najprej ob njegovi asistenci molitvena ura mladincev. Drugi del je bil pa na predlog voditelja mladincev dr. Jožeta Ramovša uporabljen za razgovor. Mladi so postavili nekaj zelo aktualnih, skoraj izzivalnih vprašanj. Tudi nadškof in metropolit je mlade vprašal, kaj pričakujejo od Cerkve, škofov in duhovnikov. Odgovori so bili zelo neposredni, iskreni.

Pri slovesni škofovi maši so sodelovali mladinci s komentarji, prinašanjem darov, kar je hvaležnost na zahvalno nedeljo še bolj poudarilo. Že 490 let se

v tej cerkvi, takšna kot je približno danes, naši predniki Bogu zahvaljujejo za vse, kar jim Stvarnik nudi — dobro letino, pa tudi ob pičlih letih so bili Bogu hvaležni, da jih ni zapustil. Beseda zahvale in prošnje je žuborela iz ust mladih in veroučencev osemletke. Slovesnosti je dalo pečat tudi mogočno petje župnijskega pevskega zbora pod vodstvom g. Franca Kuharja.

Po pozdravu in slovenskem šopku je mladinka Bari prikazala kratko zgodovino te gotске umetnine, ki so jo 1390 naročili Celjski vlastelini, po njihovem padcu pa so več kot 100 let zidali to cerkev, kakor so pač prihajali donatorji: Turjaški, grofje Barbo in drugi, katerih grbe najdemo na stropu.

Valvazor govori o poslikavi, ki pa je ob Koželjevih slikarjih v prezbiteriju popolnoma izginila, ladja pa čaka na odkrivanje. V prejšnjem stoletju je cerkev doživela temeljito neogotsko preureditev, kar se umetnostnim zgodovinarjem ne zdi najbolj posrečeno. V zadnjem času se vrstijo restavratorska dela in do 500-letnice naj bi cerkev zablestela v vsej svoji lepoti.

Nadškof in metropolit je poudaril v nagovoru našo dolžnost hvaležnosti Bogu in ljudem, ki so nam te lepote ohranili skoraj 500 let. Zavedati se moramo, da je to del nas, da mi iz tega rastemo in da moramo to tudi zanamcem neokrnjeno izročiti. Ljudem je dal tudi tozadevno priznanje.

Z obiskom grobov vseh pokojnih duhovnikov na pokopališču in molitvijo za rajne je nadškof zaključil obisk ob 490-letnici župnijske cerkve v Šentrupertu.

J.V.

V ŠOLI VELIKE VZGOJITELJICE

Življenje

sv. Janeza Boska

je globoko zaznamovala pomoč
in spodbuda božje Matere.

Bila mu je pomočnica,
mati in priprošnjica.

Njeno navzočnost je v življenju
začutil že v najnežnejših letih,
s časom se je tesna vez
poglabljala in utrjevala.

Po razgibanem dnevu, ko mu je mati morala zakrpati jopič, ki so mu ga raztrgali tovariši njegove starosti, in mu je bolečina na licu vzela trenutke miru, je Janez imel čudno videnje. Videl se je na veliki ravnini sredi divjaških pobalinov, ki so se pri igri sprli in začeli divje preklinjati. Kletev pa je bila malemu Bosku do globin duše zoprna. Ni dolgo premišljeval, ampak se je jezen vrغل na pretepače, da bi jih ugnal s svojimi pestmi. Nenadoma je zagledal pred seboj moža, ogrnjenega v bleščeč plašč. Njegov plašč je ožarjal notranji mir. Janezu je položil roko na ramo in dejal:

Ne s pestmi, moj ljubi Janez! Te dečke moraš s krotkostjo in dobroto pridobiti zase, da ti bodo prijatelji. Pojdi mednje in jim reci, kako grd je greh in kako dragocena je čednost!

Jaz naj jih poučim, jaz, reven, neveden kmečki fantič, je Janez zmeden vprašal. Kako mi bo mogoče to storiti?

S poslušnostjo in vnetim učenjem ti bo mogoče storiti to, kar se ti zdi zdaj nemogoče.

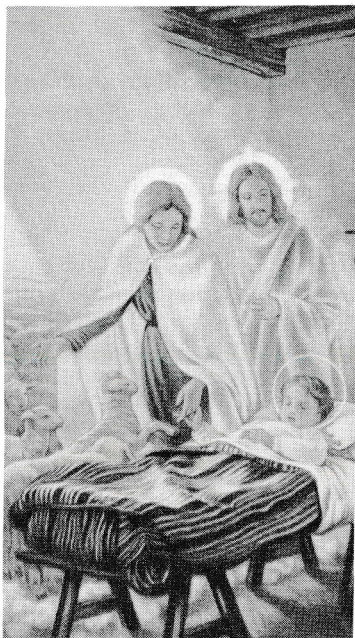
Kdo pa ste vi, ki mi ukazujete take reči?

Sem Sin tiste žene, ki jo ti dnevno trikrat pozdraviš, kakor te je naučila tvoja mati.

Povejte mi svoje ime, je deček prosil, saj še vedno ni ničesar razumel.

To boš zvedel od moje matere, se je oglasil skrivnosten odgovor. Ona naj ti bo učiteljica.

V tistem trenutku se je ne-

nadoma prikazala v čudovitem blišču Žena, oblečena v plašč, posut z zvezdami. Zmedenega otroka je prijala pod roko in dejala:

Pridi in poglej!

Zdaj pa Janez ni več videl dečkov, ampak čredo divjih živali, volkove, tigre, leoparda in medvede.

To bo tvoje delovno polje, mu je razlagala visoka gospa. Tu boš moral delati. Bodi ponižen, pogumen in močan! Zdaj boš videl, kako so se spremenile zveri, pozneje pa boš ti prevzgajal moje otroke.

In, o čudo! Divje živali so se spremenile v krotka jagnjeta, ki so zaupno pokleknila k njegovim nogam.

Vsega tega nič ne razumem, je fantek vzdihoval v spanju.

O pravem času boš vse zvedel, je odgovorila lepa Gospa, potem ga je blagoslovila in mu položila roko na čelo.

Ves prepoten se je Janez zbudil iz sanj. Dlje časa je bilo treba, da se je zavedel, da leži na koruznem ličkanju v kamrici. Zvezde so svetile skozi okence. Poleg njega je spal Jože in na drugi strani je, kakor vsako noč, smrčal Anton.

Zmeden si je deček pogladil vroče čelo. Tako žive so bile sanje, da so ga pesti še vedno bolele od pretepa in boleli so ga vsi udje od udarcev, ki si jih je pri tem nabral. Drugo jutro je pri zajtrku povedal svoje čudne sanje.

Prav gotovo boš postal ovčji pastir, je menil brat Jože. Potem ni čudno, da si sanjal o ovcah.

Morda boš pa roparski po-
glavar, je zagodel Anton.

Kdo ve, morda boš pa ne-
koč duhovnik, je slutila mati in
pri tem mislila na besede, ki jih
je pri krstu njenega najmlajšega
govoril duhovnik.

Stara mati je pogovor za-
ključila: Kaj so sanje? Nič ne
smemo dati nanje.

Saj je imel sanje tudi egip-
tovski Jožef, je dodal Janez.
In izpolnile so se.

Čas je, da greš v šolo, je pri-
pomnila mati Marjeta.

Od tiste ure se je značaj de-
vetletnika polagoma spremin-
jal. Ne, ni bil od danes do jutri
drugačen, a trudil se je, da je
krotil svojo jezo in je s krotko-
stjo in dobroto vplival na svoje
sošolce. Vedno bolj je slutil, da
ga je Bog poklical zato, da bi
bil majhen apostol med sovr-
stniki. Ostal je čil, živahen deč-
ko, kakršen je vedno bil, toda
pogosto se je primerilo, da je
katerega izmed tovarišev skri-
vaj potegnil na stran in mu z
vso resnostjo prigovarjal, naj
v prihodnje ne kolne več, ne
laže, ne krade, in začuden je
ugotovil, kolika moč mu je
dana. Kmalu si ni upal noben
več slabo govoriti ali stori-
ti grdo dejanje, če je bil Ja-
nez v bližini. Tako silo je i-
mel njegov čisti, resni pogled,
tako moč njegov iz dobrega
srca prihajajoči opomin. Če
je katerega izmed njih samo
pogledal, je ta čutil, da gleda
v presvetlo luč, pred katero
mora povesti oči.

Kar se dobremu, nekoliko
kratkovidnemu gospodu Jožefu
ni posrečilo, to je mogel ubo-
gi kmečki fant iz Becchijev.
Mala družba se je od dne do
dne obnašala bolj olikano in
skrivoma je dobri duhovnik
slutil, komu gre zasluga za to
spremembo. (Iz knjige: Prija-
telj mladih).

ZAHVALA VSEM DOBROTNIKOM ZA NOVO SVETIŠČE SV. JANEZA BOSKA V MARIBORU

V zadnji številki Salezijanskega vestnika je bilo objavljeno,
da je bil ustanovljen poseben sklad sv. Janeza Boska za gradnjo
nove cerkve v Mariboru. Nekateri ste to opazili in se z odprtim
srcem odzvali na to povabilo in prispevali svoj dar. Bog vam
povrni!

Don Bosko namreč pravi: „Samo dobra dela so pravo bo-
gastvo, ki nam pripravljajo prostor v nebesih.“

Za vse dobrotnike se vsakega zadnjega v mesecu opravi
sveta maša v don Boskovi kapeli.

Za božične praznike in v novem letu, v katerem bomo
obhajali stoletnico don Boskove smrti, vam s hvaležnim srcem
želimo obilo božjega blagoslova.

salezijanska skupnost iz Maribora

ROMANJE V TURIN

Stoletnica don Boskove smrti je priložnost, da več razmiš-
ljamo o začetkih salezijanske družbe in drugih vejah salezijan-
ske družine. Romanje h „koreninam salezijanstva“ je lahko ve-
lika pomoč pri razumevanju don Boska in njegovega dela.

Že v prejšnji številki Salezijanskega vestnika smo objavili
krajši program dveh romanj v Turin, ki bi jih organizirali od
17. do 20. junija (odrasli) in od 1. do 4. julija (mladi). Zaradi
poenostavitve organizacije pa smo se odločili za spremembo:
— Ne bomo organizirali dveh romanj, ampak le eno, ki bo
od 1. do 4. julija. Kljub enotnemu datumu bosta dva samostoj-
na programa.

Prvi program bo za člane salezijanske družine (za salezijan-
ce, hčere Marije Pomočnice, sotrudnike in don Boskove
prostovoljke) in za prijatelje salezijancev. Predvidenih je 6
avtobusov.

Drugi program je za mladino iz naših župnij, iz župnij, kjer
delujejo hčere Marije Pomočnice, in za vse tiste, ki jih zanima
don Boskov način dela z mladimi. Predvideni so 3 avtobusi.

Okvirni program predvideva postanek v Padovi, Oropi, Mila-
nu, Turinu, don Boskovem rojstnem kraju Becchi in več drugih
krajih. Obe skupini bosta imeli predvidoma skupno srečanje v
turinski baziliki Marije Pomočnice in v Becchiju.

Predvidevajo, da bo drugo leto obiskalo don Boskove kraje
izredno veliko romarjev z vsega sveta. Turin sam nima toliko
turističnih objektov za številne goste, zato moramo pohiteti z
rezervacijami.

Prijave za romanje (za obe skupini) zbira g. Ivan ZUPAN,
Rakovniška 6, p.p. 4, 61108 Ljubljana. Prijavite se čimprej!

Cena romanja bo znana do začetka marca prihodnjega leta,
ko bo tudi čas za vplačilo prve akontacije.

Natančnejše informacije bomo posredovali v naslednji šte-
vilki Salezijanskega vestnika.

ZGOVORNO PRIČEVANJE LET

Obhajanje 80—letnice življenja pomeni velik dogodek za skupnost, katere član je dočakal to starost.

Negodi se tako pogosto.

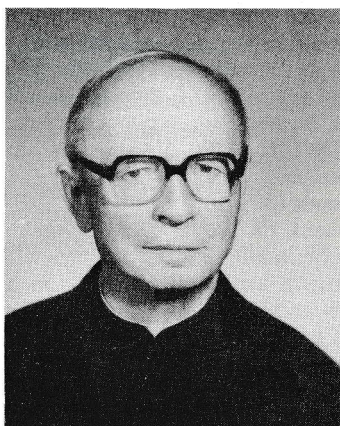
Zato z jubilanti delimo veselje in izrekamo Gospodarju življenja besede hvaležnosti.

LOJZE PUSTOVRH

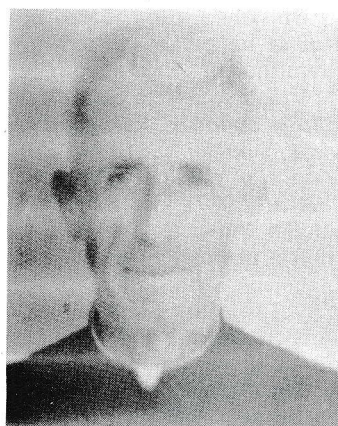
S slovesnim bogoslužjem in molitvenim spominom kot tudi z zdravljico in dobrimi željami smo se salezijanci 1. junija oddolžili pomočniku Lojzetu Pustovrhu.

Rodil se je v Setniku pri Polhovem gradcu, 1934. prišel k salezijancem na Rakovnik in začel delo kot garderober. S krajšimi obdobji, ko je pomagal po župnijah Tomišelj, Kapela in Cerknica, je ostal zvest Rakovniku. Prevzel je skrb za razna področja življenja skupnosti, predvsem pa ga poznamo kot vrtnarja, ki z vnebo in skrbnostjo obdeluje rakovniški kos zemlje. Zlasti spomladi ga marsikdo obišče. S svojo delavnostjo in zvestim redovniškim življenjem daje zgled povezanosti z don Boskom in Cerkvijo. Zazeleli smo mu trdnega zdravja in še na mnoga leta.

MARTIN JURČAK

Zlatomašnik Martin Jurčak je 80—letnico obhajal 26. oktobra. Samo glavne postaje njegovega življenja omenimo: rojen je bil v Vojniku, 1917. leta prišel v ljudsko šolo na Rakovnik, v letu, ko je bila posvečena rakovniška cerkev, naredil prve zaobljube in postal salezijanec, bil vzgojitelj mladih salezijancev na Radni, voditelj mladinskega doma na Kodeljevem, preстал osemletni zapor v Ljubljani, začel delati v novoustanovljeni rakovniški župniji, šest let vodil Jugoslovansko inšpektorijo sv. Cirila in Metoda, zgradil poslopje Srednje verske šole v Želimlju in zavod za gojence, 13 let župnikoval in bil predstojnik salezijanske skupnosti v Dokležovju. Sedaj je ponovno na Rakovniku, kjer zavzeto obiskuje obolele in osameljene člane župnijske skupnosti in v spovednici deli odpuščajočo Kristusovo ljubezen.

KAREL JEREB

V prestolnici srednjeameriške države Peru, v Limi, je 22. oktobra praznoval 80—letnico misijonar Karel Jereb. Njegova življenjska pot se je začela v Idriji. Po šolanju v domačem kraju in v Veržeju je leta 1928 postal salezijanec in deset let kasneje duhovnik. Prvih sedem let je deloval v Mladinskem domu na Kodeljevem, nato pa je odšel v Peru in od takrat misijonsko sodeluje pri graditvi krajevnih cerkva. Posvečal se je tudi po župnijah in zavodih, nekaj časa je bil tudi v semenišču. S staro domovino je ohranil skope vezi. Redkokdaj spregovori o sebi in bogatem delu, ki ga je do sedaj opravil, zato nam njegovi naporji ostajajo nepoznani. Dobrim željam, ki so mu jih ob tej priložnosti izrekli Peruanci, pridružujemo tudi naše voščilo in koš lepih pozdravov iz Slovenije.

IZBIRAM SVOJ POKLIC

Obiskujem osmi razred osnovne šole. Naha-
jam se na prvem važnejšem razpotju in resno
premišljam, kakšen poklic naj si izberem.

V šoli so nas že obiskali poklicni svetovalci.
Bilo je podobno, kakor je zapisano „Namesto u-
voda“ v knjigi IZBIRAM SVOJ POKLIC (Pri-
ročnik o poklicih iz srednjega izobraževanja,
februar 1987), kjer zastopniki posameznih po-
klicnih usmeritev speljujejo vodo vsak na svoj
mlin z obetavnimi in mikavnimi obljubami. V
omenjenem priročniku je med drugim zapisa-
no: „Tako kot bi morali vedeti tovariši in to-
varišice...morate tudi vi vedeti, da se vaša pot
do poklicne odločitve ne začneja šele sedaj,
ko ste resneje začeli premišljevat o tem, kam
po osnovni šoli. Ta pot se je začela že v pred-
šolski dobi. Pri igrah, delu in učenju ste nam-
reč različno razvijali svoje sposobnosti in in-
terese, na katerih morate zdaj zasnovati svoje
poklicne odločitve. Pred poklicno odločitvi-
jo morate namreč v luči poklicnih zahtev in
poklicnega izobraževanja oceniti svoje zmož-
nosti in interese. Pri tem pa seveda možnosti za
delo ne smejo biti na zadnjem mestu.

Tudi, ko se odločate za vpis v usmerjeno izo-
braževanje, je najpomembnejše, da veste, kaj
želite, kaj zmorete in kaj boste lahko delali.
Šele, ko si lahko zanesljivo odgovorite na ta
vprašanja, se lahko odločite za to, v kateri
vzgojno-izobraževalni program se boste vpisa-
li...

Resno sem premišljeval ob teh preudarnih
besedah. Potem pa sem listal po Priročniku od
prve do zadnje strani in iskal kakšen namig za
svoj poklic. Ostal sem razočaran, ker poklic,
za katerega slutim, da je moj, niti omenjen ni,
čeprav je po mojem prepričanju še vedno zelo
potreben in pomemben, saj pomaga ljudem po-
šteno živeti in srečno umreti. Gre za duhovni
poklic. Ne vem, zakaj se sestavljenci omenjene-
ga Priročnika tako boje omeniti duhovni po-
klic?!

Moram priznati, da se duhovnega poklica
tudi jaz nekoliko bojim, ker je zelo odgovoren
pred Bogom in ljudmi, pa me vseeno priteguje,
ker mislim, da me Bog kliče v svojo službo.

Pred kratkim sem dobil v roko knjigo
PRIJATELJ MLADIH, ki me v mojih željah po-

trjuje. Don Bosko me navdušuje za njegov
način dela v korist revnih in zapuščenih.

Molite za mene in za vse mlade, ki jim Bog
ponuja dar duhovnega poklica, da bi imeli po-
gum izreči svoj velikodušni: DA.

Vaš prijatelj Janez

Dragi Janez!

*Hvala za pismo. Vidim, da o življenju, ki je
pred Teboj, resno premišljuješ. Osebnost sem Ti
že odgovoril, sedaj pa Ti odgovarjam kratko še
preko SV. Morda bo to Tvoje pismo spodbudilo
še koga k premišljevanju o koristnosti in po-
trebnosti duhovnega poklica, ki žal res ni našel
svojega mesta v omenjenem priročniku.*

*O duhovnem poklicu Ti ne želim govoriti s
cenenimi obljubami. Pojdemo v Jezusovo šolo.
Še vedno so resnične Jezusove besede: „Žetev
je velika, delavcev pa malo“ (Mt 9,37). Tudi da-
nes se mu množice smilijo. Potrebno je vzeti
svoj križ in iti za Jezusom, ki daje moč. Papež
Janez Pavel II. spodbuja mlade: „Če vas bo
Gospod pogledal in vas vzljubil, če vas bo iz-
bral, če vas bo poklical, da bi bili njegovi sode-
lavci, ne obotavljajte se, da ne bi rekli, kot je
Marija rekla angelu, svoj velikodušni „DA!“
Tega ne boste objokovali. Vaše veselje bo
bogato sadov in zaslug, ker boste postali z njim
in zanj poslanci miru, sodelavci v prizadevanju
za dobro, božji sodelavci za odrešenje sveta.“
Sveti Janez Bosko pa je svojim fantom večkrat
govoril: „Če hoče kdo delati z menoj v korist
revne in zapuščene mladine, mu obljubljam tri
stvari: KRUH, DELO in NEBESA!“ Preprosta,
toda za vernega fanta, ki ga Bog kliče, mikavna
ponudba.*

*Janez, obljubljam Ti molitveni spomin, da bi
seme, ki ga je Bog posejal v tvoje mlado srce,
vzklilo in se razraslo v močno drevo, ki bo
obrodilo bogate sadove božjega življenja v mno-
gih mladih, ki jih bo Bog poslal na Tvojo pot.*
prijatelj Ivan

POT ZRELEGA PRIJATELJSTVA

**Za rojstvom pride rast.
Simpatijo smo v prejšnjem
Salezijanskem vestniku
poimenovali**

**rojstvo prijateljstva.
Neka privlačna sila
zbliža človeka
in iz dveh znancev imamo
dva prijatelja.
To zблиžanje pa vendar
ne zasluži še imena
pravega prijateljstva,
prav tako kot rojstvo še ni rast.
Dvema,
ki sta se tako zблиžala,
je predložena rast.
Skupaj morata na pot
prijateljstva.**

Začetek prijateljstva je kakor skok. Do izbrane osebe čutimo močno simpatijo. Vse bolj se zanimamo zanjo. Vse bolj ugotavljamo sorodnost z njo. Srečanje s to osebo se nam zdi vsakič novo. Nikoli nam z njo ni dolgčas. Prijateljski odnos raste iz takih srečanj. Vsako je neke vrste nadaljevanje prejšnjega. Zgodi se, da prijatelja dolgo ne vidimo. Ko ga spet srečamo, se nam zdi, da smo nekaj trenutkov prej bili skupaj. Brez težav se z njim zklepetamo. Ne občutimo praznine zaradi dolgega časovnega presledka. Ta občutek nepretrganosti, nekakšne nevidne notranje vezi, navzočnosti prijatelja globoko v sebi, je dokaj zanesljiv kriterij pravega prijateljstva. V bližini prijatelja zato nisem več tujec: nimam nikoli občutka, da sem mu odveč. Sprostim se lahko in odvržem vse maske, ki jih ponavadi nosim pred drugimi. Njegova bližina me v ničemer ne ogroža. Ko sem z njim, nimam več strahu. Pomaga mi, da zadiham iz sebe, iz najglobljih in najbolj pristnih plasti samega sebe. Vse to lahko storim, ker vem, da me ima rad. Njegova prva beseda ne bo nikoli obsodba. Tudi ko gre za kaj, kar sem storil narobe, pričakujem od njega najprej in predvsem razumevanja. Le-to je namreč najlepši dokaz prijateljske ljubezni.

Pravo prijateljstvo je torej tam, kjer dva več ne igrata vlog v maskah, ampak sta tako odkrita in pristna, da iz njiju zasede njuna „duša“. Zastor med njima pade. Mirne duše si lahko gledata v oči. Drug v drugem

lahko bereta le zaupanje in razumevanje. V takem prijateljstvu vlada pravi etičen odnos.

Kako lahko prepoznamo, da smo s kom prijatelji na ta način? Obstaja neka ločnica, ki je prav gotovo zanesljiva za presojanje prijateljskega odnosa. Če imam koga za prijatelja zato, ker mi to koristi in mi je odnos z njim sredstvo za dosego kakršnegakoli osebnega cilja, potem tu ne gre za prijateljstvo. Tak odnos sloni na koristolovstvu, na računici. Prijatelj je v takem odnosu le sredstvo za moje načrte. Vemo, kolikokrat to doživimo in kolikšno je potem razočaranje. Če smo iskreni, si moramo tudi priznati, kolikokrat se sami o-koriščamo s takimi „lažnimi prijatelji“.

Pravo prijateljstvo je tam, kjer odnos ni grajen na koristi in računici, na volji do moči, ampak na kreposti. Moj pravi prijatelj je tisti, ki mu želim

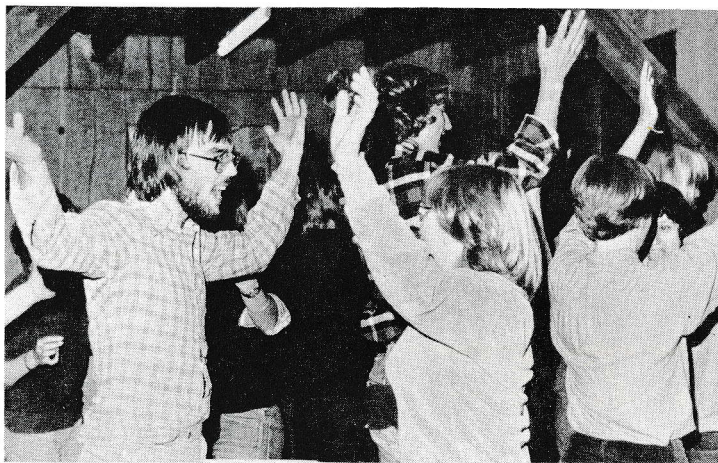
dobro z najčistejšim namenom in za katerega vem, da smem to isto pričakovati od njega. Tisti torej, v katerem vidim človeka, osebo, ki mi je edini cilj in nikoli samo sredstvo. Vsa moja dejanja in vsi moji nameni bodo zato usklajeni s tem višjim (etičnim, moralnim) ciljem: želeli mu vse dobro, izkazovati mu ga na konkreten način v najrazličnejših oblikah prijateljskega odnosa. To je krepost prijateljstva. Brez nje nimam in ne morem imeti pravega prijatelja.

Prijateljstvo je torej posebna oblika ljubezni. Gre za razlašeno, neračunarsko ljubezen, za ljubezen, ki je pravična, ki razume in zaupa. Najbolje jo opredelimo, če jo primerjamo z drugačnimi oblikami ljubezni.

Zaljubljenost je kakor plamen, polna strasti. Je neka posebna oblika presunjenosti, o-suplosti, razodetja. Prijateljstvo je drugačno. Njegov začetek ni tako vzhičen in nenaden. Rodi se in raste počasi v številnih srečanjih in pogovorih. Zaljubljenost je popolna (od nog do glave) že od prvega trenutka. Prijateljstvo gre vedno od manj k več, od skromnega začetka k vedno večji polnosti. V zaljubljenosti je sreča, celo ekstaza, pa tudi trpljenje. Prijateljstvo se redno izogiba trpljenja, ga rešuje v dvoje. Zaljubljeni teži k temu, da izbrano osebo prikroji svojim željam. Ponavadi vidi v njej veliko več, kot v resnici ima: od tu „cukrčki“, „srčki“, „mucki“ in še kaj.... Prijateljstvo ne prikraja osebe. Sprejme jo, kot je. Od prijate-

Vzgjamo kakor don Bosko

lja človek pričakuje, da z njim deli podobo, ki jo ima sam o sebi. Če jo preveč olepšava, ima občutek, da pretirava. Če jo ima za negativnejšo, ima človek občutek, da prijatelj ni pravičen. Pretirano poveljevanje v prvem primeru in pretirano nizka cena v drugem nasprotujeta osnovni zahtevi prijateljstva: da imata prijatelja približno isto sliko drug o drugem; da se torej toliko poznata, da v bistvenem ne moreta zgrešiti drug drugega pri predstavi notranje slike.

Ko zaljubljenost preraste v odraslo ljubezen, le-ta ohrani nekaj značilnosti, ki se nujno razlikujejo od zahtev prijateljstva. Ljubezenski odnos je grajen na svobodni odločitvi. Ljubljena oseba pa se vendarle vedno trudi, da bi bila gotova, da je zares ljubljena. Hoče imeti odgovor, zato povprašuje, hoče zagotoviti. Samo navzočnost ljubljenega je pravi odgovor na to nenehno vprašanje. Ko te navzočnosti ni več, tudi odgovora ni več. Vprašanje in dvom se spet oglasi, še močnejše, vse do tesnobe. Zakaj ta nemir? Zgodi se, da tudi po dolgih letih ljubezni lahko kdo ljubi osebo, za katero ne ve, ali mu na njegovo ljubezen

odgovarja ali ne. Zato ljubezen stalno sprašuje, preverja, je ljubosumna.

Pri prijateljstvu je drugače. Le-to zahteva stoddosten in jasen odgovor. Tesnobe povpraševanja in ljubosumja ni. Lahko se zaljubim in ljubim koga, ki mi to ljubezen ne vrača. S tem ga ne neham ljubiti. Nemirno iščem, kako bi izzval njegov odgovor. V prijateljskem odnosu odgovora ne iščem. Priti mora sam, svobodno. Ne morem biti prijatelj ko-

ga, ki ni moj prijatelj. Prijateljstvo mora zato biti sprejeto in hoteno z obeh strani. Nobena oblika človeških odnosov nima tolikega spoštovanja svobode drugega kot prav prijateljstvo. To polno, celostno spoštovanje človeka v drugem je spet krepost, osnovna vrлина prijateljstva. Morda je prav zato pravo prijateljstvo težko in redko.

V ljubezenskem odnosu je težko pustiti osebo, se odtrgati od nje. Včasih je treba uporabljati silo nad samim seboj. Pridejo celo trenutki, ko se ljubezen spremeni v sovraštvo. Te vrste sovraštvo gre včasih v korak z ljubeznijo. Toda prav ta-

ko hitro kot sovraštvo privre v tem odnosu na plan tudi odpustanje. Pozabijo se trenutki sovraštva in spet zavlada ljubezen.

Prijateljstvo ne prenese sovraštva. Za prijateljstvo bi sovraštvo pomenilo nepopravljivo zlo, kratko, konec prijateljstva. Kadarkoli bi začel sovražiti svojega prijatelja, bi to pomenilo, da nisem več njegov prijatelj.

Videli smo, da simpatija v odnosu pravega prijateljstva ni več edina osnova. Prijateljstvo je grajeno na nečem višjem in trdnjšem. Kaj je ta globlja osnova prijateljstva?

Grški modreci so se imenovali „filia“. To besedo lahko prevedemo s slovensko besedo prijateljstvo. V korenu te besede pa je skrita tudi beseda ljubezen. Tu ne gre za ljubezen, ki si jo lahko izkazujejo mož in žena, fant in dekle. Gre za posebno obliko ljubezni. Redno ta ljubezen izključuje čustvene in spolne odnose, tipične za druge oblike ljubezni.

Večkrat zmotno mislimo, da je dovolj, če prijatelja cenimo in ga občudujemo. Samo spoštovanje in občudovanje še nista dovolj. Nekdo lahko nekoga ceni in ga na moč občuduje pa vendarle ni nujno, da postane njegov prijatelj. Res, prijateljstvo zahteva spoštovanje in občudovanje. Pa je vendarle veliko več. Je tudi ljubezen, osebna oblika ljubezni. Človek vzljubi pravega prijatelja, ima ga enostavno rad.

In še najvažnejše: predmet prijateljske ljubezni je oseba prijatelja, ne samo kakšna njegova značajska poteza. Prijatelja imam rad, ker je do mene človek kot je treba. Do mene ima etičen, se pravi, namensko

čist in pristen odnos. Do mene je torej pošten, moralno čist. To je tudi največja oblika prijateljske ljubezni. Tako prijateljstvo človeka bogati in ga osvobaja ujetosti v povprečnost in v svet lažnih človeških odno-

sov. Kako lepo je srečati nekoga, ki ne nosi maske. Če ga srečate, se mu približajte in ga prosite: povej nam nekaj o tvojih prijateljih!

(dalje prihodnjič)

Zvone Štrubelj

vsakdanjem življenju sama, pa tudi naš mladi svet tako zelo pogrešamo.

Tedaj se spomnim na Jezusa in njegov evangelij. Ali ni Jezus v svojem času učil tudi pravičnosti, uvidevnosti, skrbi za uboge, z dobroto jim je dal zgled, kako naj živijo. V prilikah nam je nazorno pokazal, kako moramo tudi mi ravnati, in njegove prilike so moderne v vseh situacijah in vseh časih, če hočemo na svetu doseči znosno sožitje. Ali je s tem, da se je dal pribiti na križ za odkup naših grehov, dosegel uspeh? Človeško gledano in v luči današnjih lažnih vrednot gotovo ne.

Pa vendar. Dobrota, obzirnost do drugih, posluš za sočloveka v stiski in nesreči so vrline, ki jih vsemu navkljub moramo danes gojiti prav mi kristjani. Čeprav je Matejin zgled le kapljica v morje, moramo na tej poti vztrajati vsi. Sami tega ne bomo zmogli, če ne bomo računali na Jezusovo pomoč, ki jo vsakemu ne le obljublja, ampak kar ponuja, ko pravi, da bo z nami vse dni do konca sveta.

A.K.

ODPRTO SRCE IN OČI

Mateja je samohranilka. V svojem življenju je doživela že marsikatero razočaranje. Eno najhujših je bilo gotovo tisto, ko jo je zapustil oče njenega Tomaža in še slišati ni hotel, da bi moral skrbeti za sina, ki njej pomeni vse bogastvo na svetu. Tako lepo ji je govoril, da si je predstavljala življenje pred seboj v najlepši luči. Še pomislila ni, da se da z besedami zidati take gradove v oblakih in z njimi tudi tako kruto uničiti vso ljubezen, s katero se je navezala na Tomaževega očeta.

Bila je vedno poštena, pravična, usmiljena, v službi si je vedno prizadevala, da bi se spori med kolegicami rešili na miren način. Taka pač je. Prepričana je, da lepa beseda vedno lepo mesto najde. Morda je le malo preveč nežna za to grobo življenje, ki nas obdaja. Ona pa še kar vedno z dobroto kljubuje grobosti.

Tudi svojega Tomaža vzgaja na njej lasten način. Nežnost in rahločutnost je najbrž že prinesel s seboj kot dediščino po njej. Zraven pa še njena umirjena vzgoja. Pa vendar zadnje čase premišljuje ali vzgaja sina prav.

V vrtec ni hodil rad. Tudi sedaj v šoli se ne počuti najbolje. Večkrat se pritožuje, da ga sošolci odrivajo, mu jemljejo njegove stvari, včasih se ga kdo tudi fizično loti. Ona pa meni, da je prav, če se ne prerivaš v

prve vrste, je prav, da počakaš mirno v vrsti, da dobiš malico, da ne vračaš sošolcu milo za drago. Tudi če so sošolci grobi, naj bo on prijazen, dober.

V podobnem položaju se večkrat znajdemo tudi drugi. Bolj ko smo neolikani, brezobzirni, samopašni, preračunljivi, bolj gotovo nam je v življenju zagotovljen uspeh. Kadar se znajdem v okolju, kjer ljudje ne mislijo le nase, ampak jim tudi sočlovek pomeni vrednoto in se ljudje čutijo odgovorni tudi za blagor drugih, se mi zdi, kot bi se preselila v neki tuj svet. Vendar takrat občutim toplino, domačnost, gotovost, zavarovanost, vse tisto, kar v

Ernest Saksida je ob gornji sliki zapisal tole misel:

„Resnični namembniki, ki jih don Bosko še naprej pošilja svojim sinovom. V slehernem fantu je neka točka, skozi katero lahko vstopi ljubezen, ki osvobaja.“

Z MARIJO V PRIHODNOST

Osebi in redovniškem življenju do prevzema službe vizitatorice je s. Marjetka povedala:

Rodila sem se v Prekmurju, na Melincih, kot prvi otrok devetčlanske družine. Že zgodaj sem začutila božji klic, a za družbo hčera Marije Pomočnice sem se odločila šele po previdnostnem srečanju s pokojno in svetniško s. Alojzijo Domanjko. Vstopila sem na Reki, v devetdnevnic sv. Jožefa l. 1960. S. Alojzija Domanjko je kandidatnje rada imenovala „cvetje nove pomladi po vojni vihri“. Četudi so bili začetki močno obarvani z morneško revščino (kot je lepo opisano v knjižici „Vrtnarica novega vrta“), smo po zgledu in nasvetu predstojnice s. Alojzije vse težave, pomanjkanja in odpovedi imele kot previdnostne stopnice za dosego tako vzvišenega cilja: biti posvečene Kristusu za rešenje mladih. Za to pristno morneško vzgojo, ki sem je bila še na poseben način deležna v novicijatu ob modri vzgoji magistre, s. Frančiške Škrbec, sem Bogu iz srca hvaležna.

Leta 1963 sem v Lovranu naredila prve zaobljube in nato začela službo asistentinje kandidatnj, pozneje pa novink.

Na Bledu mi je bila leta 1976 zaupana služba magistre in ravnateljice, leta 1980 pa sem odšla v Rim na dveletni tečaj salezijanske duhovnosti na naši univerzi „Auxilium“. Ko sem se vrnila, sem nadaljevala na Bledu predstojniško službo do letos, ko me je tako nepričakovano doletel ta težek križ. Umirila sem se in ga sprejela šele, ko sem skušala doumeti pravi pomen te izbire.

Ob ustanovitvi
vizitatorije

Hčera Marije Pomočnice
v Jugoslaviji
smo obiskali
prvo predstojnico,
s. Marjetko Sraka
in ji zastavili
nekaj vprašanj.

Nisem na tem mestu, ker bi me potrebovala Družba, še manj, ker bi imela za to primerne sposobnosti, ampak da pridružim Kristusovemu trpljenju in trpljenju prvih slovenskih predstojnic in sester še svoj delež, kajti jasno je, da bo le Bog po Mariji in nihče drug še naprej vodil in krepil našo jugoslovansko skupnost HMP.

Osebná izkaznica sester
Hčera Marije Pomočnice v
Jugoslaviji.

Naše za sedaj najširše področje dela je kateheza po župnijah. Pripravljamo in vodimo duhovne vaje za osnovnošolska in odraščajoča dekleta. Na pastoralnem področju sodelujemo tudi na škofijski ravni.

S. Anica Žagar in s. Marjetka Sraka

V treh salezijanskih zavodih naše sestre vodijo gospodinjstvo. V Sloveniji in na Hrvaškem imamo devet skupnosti, 52 sester, 6 novink in 7 kandidatinj.

Kaj za sestre pomeni ustanovitev redovniške vizitatorije?

Ustanovitev samostojne vizitatorije je vsekakor pomembno dejstvo v zgodovini družbe HMP v domovini. Ker se je to uresničilo v Marijinem letu in ob 150-letnici rojstva sv. M. D. Mazzarello, smemo z gotovostjo misliti, da sta prav onidve vzpodbudili naše predstojnice za ta ukrep. Sama vrhovna mati, ki nas je obiskala ob 150-letnici obstoja naše Družbe v domovini, je izjavila, da smatra, da je dozorel čas za to odločitev in je navedla tudi nekatere razloge:

Družba v Jugoslaviji ima zdrave in čvrste korenine v junaški preteklosti prvih 50 let. Iz njih se je razvila

mlada skupnost, zvesta pristni salezijanski karizmi in lastni poklicni istovetnosti, združena s centrom v pristrčni poslušnosti, s sorazmerno lepim številom novih poklicev ter vsa predana Mariji.

Tudi izvedena konsultacija med vsemi jugoslovanskimi sestrami je pokazala, da je velika večina ta ukrep želela in da si od njega obeta marsikaj.

Direktna povezanost s centrom bo gotovo pomagala predstojnicam in sestram k vedno boljšemu medsebojnemu spoznavanju. V obiskih, ki bodo sedaj postali urejeni, bodo višje predstojnice temeljiteje spoznavale ne le osebe, ampak tudi naše socialne in kulturne razmere. Tako bodo lažje razumele razloge naših prilagajanj v de-

lovanju in dale bolj aktualne in učinkovite smernice za naše poslanstvo. Ta pristrčna povezanost bo pa tudi sestram samim v veliko korist pri njihovi duhovni in poklicni rasti.

S tem pa nikakor nočemo zmanjšati dolžne hvaležnosti beneški inšpektoriji, ki nam je bila skozi 50 let v veliko duhovno, oblikovalno in gmotno pomoč in s katero smo bile in smo še vedno tesno povezane v pristrčnem prijateljstvu, saj je naša nova jugoslovanska skupnost – Vizitatorija „Marije Pomagaj z Brezij“, ljubljena prvorojenka beneške inšpektorije „Marije Kraljice“.

Končno je pa jasno, da tudi samostojna vizitatorija ni in ne bo magična rešitev vseh bodočih težav in problemov. Uspeš-

no bo svojim sestram pomagala pri rasti osebne svetosti in apostolske rodovitnosti le toliko, kolikor bodo sestre same ostale njene odgovorne, kreativne in poslušne članice, pristrčno združene v medsebojni ljubezni, polne vere in salezijanskega navdušenja po zgledu naših prvih sester, ki so kljub tolikim težavam, preizkušnjam in pomanjkanju ostale vse zveste in postavile trden temelj za učinkovito poslanstvo mladi generaciji druge 50-letnice.

In Marija, ki je v preteklosti „vse naredila“, bo nenadomestljiva opora tudi novi vizitatoriji, ki se je rodila v njenem letu in nosi njen najlepši naslov „Marija Pomagaj“. Z njo gledamo zaupno in optimistično v bodočnost.

ŽIVLJENJE ZA MAMO BOŽJA SLUŽABNICA LAVRA VICUNJA

Otroška leta

Rodila se je v Santiagu – Čile 5. aprila 1891, v času, ko je deželo pretresala huda državljanska vojna.

Njen oče, Josè Domingo Vicuña, oficir, je pripadal eni najbolj spoštovanih družin čilske aristokracije, ki pa ga je izločila iz svoje srede, ker se je poročil s preprostim dekletom. Mercedes Piño, Lavrina mati, je bila zares uboga in nizkega stanu, toda odlikovala se je po dobroti in veliki ljubezni do svojega moža.

Družinska tragedija se je pravzaprav začela s to poroko. Ob Lavrinem krstu ni bil navzoč nihče iz očetove družine: ni se podvrgel ustaljenim družinskim pravilom, zato ga ne priznavajo več za člana družine.

Svetniki so kakor svetilniki, postavljeni na pečino, da kažejo ljudem varno pot v božji pristan.

Tudi Lavra, podoba dekleta za naš čas, je eden od takih svetilnikov. Skušali bomo slediti njeni svetlobi.

Politični boji so že zgodaj prisilili očeta, da se je oddaljil od glavnega mesta, kjer je bilo njegovo ime zapisano med imeni revolucionarjev. Lavra je bila stara približno pet mesecev, ko je njena družina nastopila težavno pot pregnanstva. Josè Domingo se je zatekel v Temuco, majhen kraj, ki leži 500 km južno od Santiaga. Toda življenje v tej oddaljeni provinci je bilo težko. Leta 1894 posije v preizkušeno družino nov žarek veselja z rojstvom Giulie Aman-de, ki je ugledala luč sveta 22. maja. Toda nad družino se ponovno začno zbirati težki oblaki. Po kratki in hudi boleznì umre Josè Domingo in pusti Mercedes samo z dvema nepre-skrbljenima otrokoma. Mercedes poskuša preživljati svojo družino s šivanjem. Odpre pa

tudi majhno trgovino. Toda usoda ji ni naklonjena. Neznanci vdoro v trgovino in ji odnesejo vse premoženje. Ne preostane ji nič drugega kot zapustiti Temuco. Odloči se, da se bo iz Čila preselila v Argentino. Ko prekorači Ande, išče zastoj varnega kotička v Norquinu. Napoti se v Las Lajas in nazadnje v Junin de Los Andes.

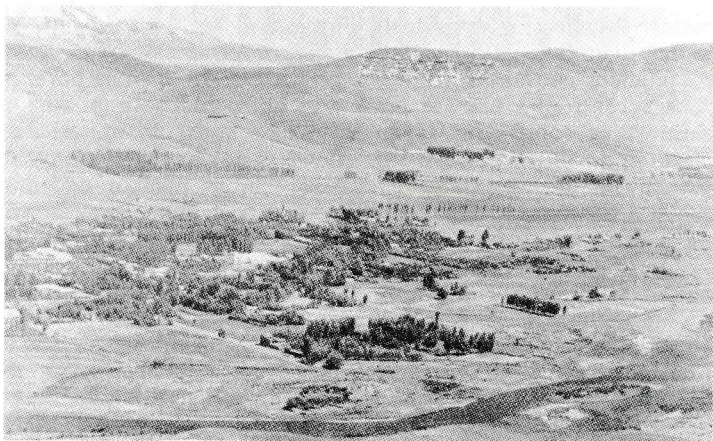
Sama, brez podpore, brez dela in v strahu za prihodnost, se Mercedes čuti utrujena. Čeprav je stara komaj 35 let, nima poguma, da bi se spoprijela z življenjem. Lavra je bolehljna, Amanda pa še zelo majhna.

Na posestvu Manuela Mora

Skoraj ne verjame, da se ji nudi takšna priložnost. Srečala se je z bogatim posestnikom Manuelom Mora, ki ji ponudi, naj bi se naselila pri njem. V želji, da bi našla zavetje in sredstva, s katerimi bi zagotovila dobro vzgojo hčerkama, se Mercedes odloči, da ostane pri njem na posestvu v Quilquihue, 20 km proč od naselja. Lavra in zlasti Amanda sta srečni, da lahko po mili volji tekata med zelenjem, srečni pa predvsem, da sta končno le našli dom.

Tu pa je tudi gospodar, ki je do mame zelo zahteven, čeprav z njo po domače občuje. Manuel Mora je bogat zemljiški posestnik, star kakih 40 let, ki je pred nedavnim bil izpuščen iz ječe. Čeprav bi se rad kazal uglajenega, pride velikokrat na dan njegova surovost, zlasti kadar mu kdo nasprotuje. Pravzaprav je v bistvu tiran, čeprav skuša to zakriti.

Posestvu najbližji kraj je Junin de Los Andes, kjer so približno leto prej hčere Marije Pomočnice odprle zavod za žensko mladino, ki je bila zelo ogrožena, saj v tem območju ni bilo šol in nikogar, ki bi se zavzel za vzgojo deklet.

Pogled na Junin de los Andes

V zavodu

Z denarno podporo, ki jo je dobila od Manuela Mora, Mercedes lahko vpiše svoji hčerki v zavod. Njena želja je dati jima solidno vzgojo, da bi postali „dobri in pošteni“, kakor je želel pokojni oče. Lavra mu je popolnoma podobna. Ko se poslavlja od nje ob vstopu v zavod, je ganjena. Tudi Amanda se ji smili, kajti premajhna je, da bi razumela, zakaj mora v zavod, ki je tako reven, medtem ko ji na posestvu ni nič manjkalo.

Lavra je stara 9 let. Trudi se, da bi skrila solze. Ko se ogleduje naokrog, jo prevzame nekakšno veselje in olajšanje, ki se kaže tudi na njenem obrazu, tako da jo mama začudena opazuje. Lavra sama pravi kasneje, da se je čutila srečno.

Lavra odkriva in misli

Šolsko leto se začne z mesecem aprilom. S. Roza Azokar, mlada Lavrina učiteljica, je gojenkam na razpolago noč in dan. Takoj opazi, da je Lavra zelo vneta za katekizem. Vsako priporočilo takoj sprejme in ga skuša izpolnjevati. Nova odkritja ji pomagajo, da se globi vase. S. Roza Azokar je navdušena katehistinja. Ob njej

Lavra zori in njeni duhovni horizonti se vedno bolj širijo. Veroučne ure pa privedejo včasih tudi do bolečih trenutkov.

Koliko vprašanj!

Nekega dne učiteljica govori o zakramentu zakona, ki mu nasprotujejo razne oblike skupnega življenja, ki so na žalost v okolici zelo razširjene. Lavra nenadoma razume družinsko situacijo. V njeni mladi duši vstajajo vprašanja:

— Zakaj na posestvu, kjer pravzaprav ničesar ne manjka, ni tako lepo kot v Temuco, ko je bil očka še živ?... Očka je sicer trpel, revni smo bili, toda vladal je takšen mir.

— Zakaj ji je v zavodu, kjer je velika revščina in manjka toliko potrebnih stvari, bolj všeč kot na posestvu?

— Zakaj se mamin smehljaj tako razlikuje od nasmeha sester?

V trenutku razume: Mama ne živi po božjem zakonu. To odkritje je tako boleče, da se onesvesti. Vendar so to za Lavro trenutki zorenja.

Srečanje z Jezusom

Skrito trpljenje se še stopnjuje, ko se približa dan njenega prvega obhajila. V zavodu je že drugo leto. Kako si

Hiša, kjer je živel Laura Vicunja

želi, da bi skupaj z njo tudi mama lahko prejela Jezusa. Mama je sicer navzoča, vendar Lavra čuti, da je „zelo daleč“. Umika se Lavrinemu pogledu.

Zdi se ji, da se je z roko dotaknila mamine duhovne revščine. Lavra čuti, da mora storiti vse, da bi jo privedla k Bogu. Za mamo ni nobena cena previsoka. Na praznik Brezmadežne 1901. je Lavra sprejeta v Marijino družbo. Prejme Marijino svetinjo na simboličnem modrem traku. Lavra se zave-da, kaj pomeni živeti kot „Marijina hčerka v nedolžnosti in se truditi za svetost“, kot pou-darja obred.

Marijina hčerka tudi na posestvu

Šolsko leto se konča z odlično opravljenimi izpiti. Sledijo počitnice. Prav na posestvu pa jo kmalu čaka težka preizkušnja. Lavra na posestvu nima miru. Gospodar ji je vedno za petami in Lavra se odločno upira njegovim grešnim željam.

Naslednje dni so na ranču priprave za letno praznovanje žigosanja govedi in ovac. Delu sledi razkošna veselica. Manuel Mora snuje zlobno maščevanje, Lavra pa s trepetajočim srcem

misli na bližnje praznovanje, kot da bi čutila zasedo.

In res, ko se noč spusti na zaselek, se Mora približa Lavri: Gospodična, vas lahko prosim za ples?

Mati božja, pomagaj mi, prosil Lavra v srcu.

Razumem, da si vznemirjena! Toda to te dela še lepšo! Hočem tvoj prvi ples!

Ne, gospod!

Manuel Mora ponovi še enkrat svoje povabilo. Lavra ga zopet odbije. Navzoči kljub bojazljivosti ne morejo prikriti posmeha. Jeza in ponižanje razbesni farnarja:

Mala nesramnica, ven! Izgini ven k psom v temo, tam je mesto zate! in pahne malo junakinja iz hiše.

Mati hoče pogovoriti Lavro, vendar zastonj. Deklica ve, da Mora od nje ne želi le preprostega plesa. Toda kako naj to razloži mami... Dogodek ni brez posledic. Mora se najprej maščuje nad ubogo Mercedes in jo kruto pretepe ter ji zagrozi, da ne bo izdal več niti beliča za šolanje njenih deklet.

Na varnem

Sestre v zavodu zvedo za nevarnost, v kateri je Lavra, zato jo sprejmejo v zavod brezplačno. Kamen se ji odvali od srca,

ko prestopi prag ljubljene hiše, v kateri najde varno zavetje. Da bi se oddolžila za dobroto sester, pomaga, kjer more. To je obdobje, ko Lavra veliko premišluje. Posebno rada se spominja svoje mlade učiteljice, ki je umrla preteklo jesen. Kaj, če bi stopila na njeno mesto? Da, tudi ona se hoče popolnoma posvetiti Bogu z delom za mlade. Toda čaka jo novo razočaranje. Ko predloži s. ravnateljici svojo gorečo željo, da bi postala hčerka Marije Pomočnice, ji ta odgovori:

Srce se mi trga, ker te ne morem sprejeti... Veš, tvoja mati... Njeno vedenje...

„Največja pa je ljubezen...“

Lavra je neizmerno žalostna. Tolaži jo samo misel na birmo, ki jo bo prejela hkrati s svojo sestro po rokah don Cagliera, velikega salezijanskega misijonarja in škofa. Na slovesnost je prišla tudi mama. Lavra opazi, da je žalostna, utrujena, postarana ter neverjetno hladna do Lavre, z Amando pa zelo ljubezniva. Gospa Mercedes niti tokrat ne pristopi k obhajilu. Za Lavro je to novo razočaranje. Domneva, da še ne ljubi dovolj, da še ni dala vsega za mamo. Pri spovedi zaupa spovedniku don Crestanellu:

Oče, za materino rešitev darujem Bogu svoje življenje.

To je največje dejanje ljubezni, ji odgovori dobri redovnik. In kaj, če ga Gospod vzame zares?

Toda Lavra se ne boji. Pred tabernakljem goreče prosi: Gospod, primi me za besedo. Vedno si bil zahteven z menoj! Pripravljena sem!

Po nekaj dneh mons. Cagliero blagoslovi redovno obleko Marije Vere in njeni sestri Mercedes podeli ogrinjalo pripravnice. Obe sta Lavrini prijateljici.

Merceditino veselje vzbudi v Lavri ponovno upanje. Lavra gre na pogovor s škofom. Prosi ga, naj podpre njen vstop med hčere Marije Pomočnice. Toda mons. Cagliero se izmika odgovoru, češ da je še zelo mlada.

Sestre menijo, da lahko Lavri zaupajo skrb za najmlajše, čeprav ji je komaj enajst let. Z veseljem se posveti svojim varovankam.

Lavra preživlja poletne počitnice pri sestrah v zavodu, daleč od ranča in Morovih krempljev. Zanj so to tedni pravega miru in vedrine. Preživlja jih sredi male redovne družine v globoki predanosti in veselju. Učenje in razne obveznosti so nekoliko načele njeno krhko zdravje, zdaj pa si Lavra hitro opomore in ob začetku šolskega leta, 1. marca 1902., je spet pripravljena z veseljem in vne- mo opravljati svoje šolske dolžnosti.

Zima, ki nenadoma nastopi, je precej ostra. Zaradi dežja reka Chimehuin močno naraste in silovito poplavi ves kraj. Tudi v zavod 'Marije Pomočnice' pride voda. V petih minutah je visoka za cel meter. Neki salezijanec - pomočnik poskrbi za reševanje. Vse, deklice in sestre so rešene. Zima pa se nenavadno zavleče. Vlaga, mraz in revščina pustijo na Lavri svoje sledove. Bleda je in shujšana. Muči jo nenehen kašelj. Težko hodi, vsa je onemogla. V kraju ni nobenega zdravnika. Lavra pa vedno bolj hira. Ko mati zve za bolezen, jo hoče vzeti k sebi na posestvo.

Zopet pri materi

15. septembra se poslovi od svojih dobrih sester: Hvala vam za vso ljubezen. Odpustite mi vse nevšečnosti, ki sem jih povzročila. Molite zame! Jaz bom pa veliko molila za vas in vse sestre v zavodu!

Toda v Quilquihue se Lavri- no stanje še poslabša. Vročina jo naravnost razjeda. V veliki skrbi za Lavrino zdravje najame mati v Junino skromno hišo, da bi lažje poskrbela za bolnico, ki je v nenehnem strahu pred Morom. Vendar ju gospodar niti tu ne pusti pri miru. Ko se nekega dne najavi, da bo prespal v hiši, se Lavra silno prestraši in hoče zbežati. Vendar jo Mora hitro ujame in pobije na tla. Brez moči ostane, a ni premagana: v njenih očeh ni strahu. „Pogazil te bom,” kriči razkačeni Mora, vendar se je ne dotakne več. Ves besen odide.

Mati ponese Lavro na skromno ležišče. Lavra ji tiho govori: „Umiram, mama... Sama sem to prosila Jezusa... Že pred dvema letoma sem mu ponudila življenje... da bi izprosila milost, da se ti vrneš k Njemu... O, mama! ... Me lahko pred smrtjo razveseliš s tem, da se spraviš z Bogom?”

„O, jaz nesrečnica!” zajoče mati. „Torej sem jaz vzrok tvojega trpljenja! Da, Lavra, obljubljam ti, prisegam ti, da bom naredila to, kar prosiš... O Bog, žal mi je... Gospod, odpusti mi!”

Po tisti strašni noči si Lavra ni več opomogla. Čuti, da ne bo več dolgo živela, a njeno poslanstvo še ni dopolnjeno:

„Mama, prosim te, zapusti tega človeka!”

Mama obljubi.

V tistih dneh Lavro pogostokrat obišče don Crestanello. Ko Lavra prejme obhajilo, ponovno daruje svoje življenje za materino spreobrnjenje.

„Zelo trpim, oče!” mu pravi ob enem od njegovih obiskov.

„Vem, Lavra! To je cena milosti, ki jo hočeš doseči!”

Zadnja žrtev

Bog pa terja od male mučenke še zadnjo žrtev.

Sestre, ki pridejo na obisk k Lavri, ji sporočijo, da morajo odpotovati v Santiago skupaj z don Crestanello. Lavra je žalostna, vendar močna:

„Snidemo se v nebesih. Kakor hitro pridem tja, bom govorila Mariji Pomočnici o vas in ji bom pripovedovala o vseh dobrotah, ki sem jih bila deležna pri vas.”

Don Crestanello in sestre se naslednje jutro že pred zoro odpravijo na pot proti čilski meji. Prosijo varstva za umirajočo Lavro.

Salezijanec don Genghini ji prinese sv. obhajilo. Ko po nekaj minutah opazi, da se je stanje poslabšalo, ji podeli tudi zakrament maziljenja. Lavra odgovarja na vse molitve s polno zavestjo. Poslovi se še od svojih dragih. Ura je 18, petek 22. januarja 1904. Lavra je že v nebesih. Do izpolnjenih trinajstih let ji manjkata dva meseca in nekaj dni.

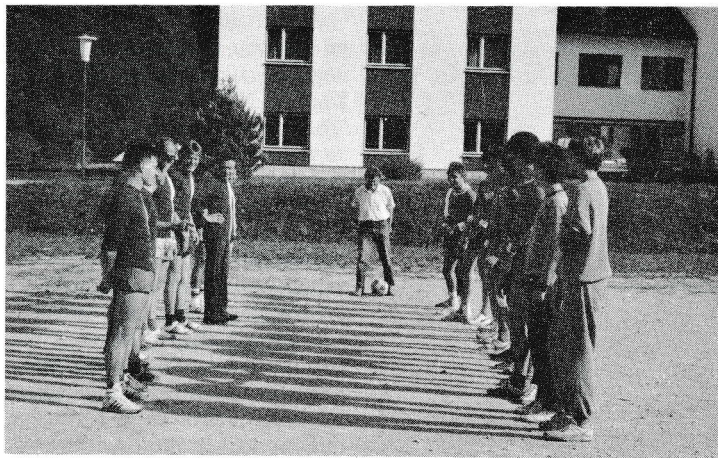
Gospa Mercedes se spravi z Bogom. Manuel Mora pa noče priznati svojega poraza. Ves besen jo išče, da bi jo ponovno odvedel na ranč, da bi ji gospodar. Prisiljena je skriti se mu in preoblečena pobegniti. Sklene, da bo odslej res zgledno živela.

Mercedes je zvesta temu, kar je obljubila Lavri. Amando zaupa hčeram Marije Pomočnice, sama pa se pogumno odpravi na pot proti Čilu. Ko se poslavlja od Lavrinega svežega groba, mrmra: „Da, Lavra! Življenje v povezanosti z Bogom nas mnogo bolj osrečuje kot vsa bogastva sveta in varnost, ki nam jo nudijo ljudje.”

Lavrina žrtev torej ni brezplodna. Daruje življenje, da bi mati imela življenje, in je uslišana.

Njena luč pa še vedno sveti in nas vabi na pot krepostnega življenja.

s. Ivana Bizjan

MOČ BOŽJE BESEDE

Prestop

iz osnovne v srednjo šolo
je za mlade pomemben,
zaznamujoč korak.

Prvič v svojem življenju
morajo pokazati
svojo odraslost in zrelost.
Večina od njih se zaveda,
da sodi izbira poklica
med pomembnejše
življenjske odločitve.

Naše življenje je konec koncev odvisno od enega samega, dveh ali treh velikih ,da'-jev oz. ,ne'-jev. Veliki ,da' mojega življenja božji volji, trenutek, ko sem se odzval na njegov klic, je dal moji poti novo smer, ji zarisal nove poteze. ,Da'-ji, s katerimi se poskušam dan za dnev ohranjati na izbrani poti, so samo pritrjevanje tistemu pravemu, odločilnemu ,zgodi se'.

V naši srednji šoli v Želimljem so se tako kot vsako leto tudi letos odprla šolska vrata. Po kratkem avgustovskem zatišju - ves julij je bila želimeljska dolina polna ministrantskega živžava - je tu spet živahno. V hišo se je vrnilo novo življenje in mladost je prišla z njim. Stari znanci so se veselo pozdravili, si vneto in razburljivo pripovedovali o svojih počitniških doživetjih ter se včasih kradoma ozrli po prvošolcih. Le-ti so bili res deležni marsikakšnega zvedavega pogleda. A tudi sami so prve dni vse to življenje bolj tipaje opazovali.

Šest jih je prišlo v prvi razred. Boris je iz Radenec. Ponošen je na to. S simbolom ,treh src' na ustnicah in menda tudi v srcu se poskuša živeti v to novo okolje. Z one strani Mure, iz Bogojine, od tam, kjer se po-

nosno na griču mogoti Plečnikova cerkev, je prišel Danijel. Janez iz Šentruperta prinaša s svojo dolenjščino poseben mešos v naše vrste. Peter iz okoličnice Slovenskih Konjic pa je že prekaljen prvošolec. Tudi dva Gorenjca imamo: Janez je iz Gorenje vasi pri Škofji Loki, Marko iz Cerkelj. S to pisano paletto govoric, navad, značajev smo torej prišli skupaj v želji, da bi sledili Jezusu Kristusu na način, ki nam ga je don Bosko predstavil. Vsak dan se nam v šoli pridruži Danilo, ki prihaja iz Ljubljane in stopa po poti sv. Frančiška Asiškega.

Naša mladost nas spodbuja, da dajemo svoja življenja Bogu na voljo. Vemo, da so začetni koraki pravzaprav zelo lahki. V srcu je navdušenje, sanje so polne drznih načrtov, prihodnost nas privlači. Občutek imamo, da nas Kristus vsak dan osebno vabi, kliče. Zapisujemo se službi mladim. Ne zato, da bi jim bili učitelji, čeprav jim bomo tudi to; niti ne zato, da bi jim bili neoporečni vzorniki, čeprav bi to morali biti; ne zato, da bi ob njih doživljali svojo človeško potrditev, čeprav jo bomo. K mladim želimo priti z resnico o Jezusu Kristusu. Danes razvrednotenim vrednotam ljubezni, sreče, svobode vesti, zaupanja, zvestobe bomo skušali vrniti vonj starodavnosti. In pred tem poslanstvom se čutimo nebojglije, majhne. „Oh, vsemogočni Gospod, glej, ne znam govoriti, ker sem še mlad...“ (Jer 1,6). Znanja nam manjka in še bolj modrosti. Življenje nas še ni prekalilo.

Življenje ima vedno prav. Starejši so nam to že nešteto krat rekli. To začnemo čutiti tudi sami, na svoji koži. Ob prvem svobodnem in zavestno izrečenem ,zgodi se' smo prevzeli usodo svojega življenja v svoje roke. Ne hrepenimo po cilju, ker se nam že pot zdi čudovita.

LMc

PISMO DELEGATA ZA DUHOVNE POKLICE V CERKVI NA SLOVENSKEM

Dragi in spoštovani molivci za duhovne poklice!

Vesel sem, da Vam morem tukaj voščiti zares lepe, notranje doživete božične praznike in v Bogu bogato, srečno in zdravo novo leto. Ob tej priložnosti bi se Vam rad prisrčno zahvalil za vse Vaše molitve in Bogu darovano trpljenje v minulem letu, ki ste jih darovali za rast duhovnih poklicev, pa tudi za vztrajnost in svetost že poklicanih. Lahko Vam povem z veseljem, da so tudi v tem letu imele Vaše molitve velike uspehe. Kar lepo število mladih fantov iz vseh treh slovenskih škofij se je prijavilo za vstop v bogoslovno semenišče. V ljubljanskem semenišču jih je kar 23 (14 ljubljanskih, 7 mariborskih in 2 iz koprške škofije). Tudi v različne redovne skupnosti v Sloveniji je stopilo lepo število novih bogoslovcev. K jezuitom menda kar 6. Bogu in Vam vsem moramo biti hvaležni za te izmoljene poklice. Vesel sem bil tudi Vaše lepe udeležbe na našem vsakoletnem srečanju pri Mariji Pomočnici na Rakovniku. V tem Marijinem letu bomo vsi še bolj pomnožili svoje molitve in jih po Marijinih rokah darovali tistemu, ki edini s svojo milostjo kliče mlade, naj gredo za njim. Prisrčno Vas vse pozdravljam in kličem božji blagoslov nad Vas!

Škof Stanislav Lenič

MOLIVKE ZA DUHOVNE POKLICE NA DUHOVNIH VAJAH

Sredi septembra se je na Brezjah zbralo trideset molivk za duhovne poklice. Sestra Marta nas je ljubeznivo sprejela in predlagala, naj imamo prvi večer mašo pri Marijinem milostnem oltarju. V soboto in nedeljo bi to ne bilo mogoče zaradi porok in romarskih maš. Tako smo začeli z Marijo Pomočnico, nadaljevali pa v Svetem Duhu.

Molivke so prišle iz vseh krajev naše domačije. Razgibana

in pevsko nadarjena je bila notranska skupina, številna pa letos tudi mariborska družina. Povezovalo nas je lepo petje, skupna molitev hvalnic in večernic, rožni venec, meditacije in sveta daritev.

V prvem premišljevanju je bil podan naš življenjski program: 'Bodimo sveti, to je načrt za nas, ki smo sicer grešniki, da bomo postali apostoli in pričevalci v sedanjem svetu po Marijini poti'.

Načrt je zapisan z velikimi črkami na stebrih veličastnega romarskega svetišča v Kanadi Notre Dame du Cap. Vodilo za Marijino leto, ki so ga v Kanadi sprejeli z veseljem in začeli na vso moč zavzeto izpolnjevati.

V naslednjih premišljevanjih je bil poudarek na molitvenem apostolatu in poklicanosti k svetosti. Naše poslanstvo je: delati, moliti in trpeti za duhovne poklice v družinah, naših župnijah in škofijah ter v vesoljni Cerkvi. Naša svetost je molitvenost in veselje urejenega srca, ko bomo grehu vedno rekli 'Ne', kreposti pa vselej 'Da'. Takšno pravilo smo sprejeli iz duhovne šole sv. Frančiška Saleškega.

Za osebno in stanovsko poglabitev so molivke prosile, naj jim zapišemo molitev: **GOSPOD, POMAGAJ MI POŽLAHTNITI MOJ POKLIC.**

Moj poklic ni število nadur, ni moč in oblastnost nad drugimi, niti denar.

Moj poklic je moja ljubezen, široka in plemenita, topla roka, nasmeh in pozdrav.

Poklic je prijateljstvo, odgovornost do bratov in sester.

Moj poklic ni predvsem delo zase, temveč za druge.

Moj Bog, daj, da se ob vsaki jezi in brezbriznosti znova zavem, da je moj poklic potreben in da ga moram opravljati prav jaz. S hvaležnostjo, da bi bila nekoliko tak-a, kakor me hoče imeti Bog po duhovni šoli sv. Frančiška Saleskega in vodilu sv. Janeza Boska v slavo njemu kot roža, ki ne vprašuje, ali jo kdo gleda in občuduje, temveč raste in cvete vsem v veselje.

Za štajersko območje smo imeli na začetku oktobra duhovne vaje v Nazarjah pri Gornjem gradu. Spodnji grad je v naselju in so ga po vrhah poimenovali Vrbovec. Kakor na Brezjah je bila tudi v Nazarjah

polnoštevila zasedba. Močno sta bili zastopani skupini iz Slov. Konjic in iz Senovega. Že prve ure smo spoznali, da imamo v svoji sredi odlične pevke in zveste molivke, ki jih je življenja teža in bridkost preizkusila, izkristalizirala in obogatila. Zato je bilo osrednje premišljevanje o smislu trpljenja.

Sv. Bernard pravi, da so na svetu tri prvine vrednote: delo, molitev in trpljenje. Največje vrednosti je Bogu izročena bolečina. Trpljenje je najboljši vzgojitelj, ki oblikuje dobrega človeka in resničnega kristjana. Kuj nas življenje in izoblikuj bolest!

V milostni Marijini kapeli za glavnim oltarjem starodavnega svetišča smo se izročili nazareški Devici in Materi.

Ob slovesu je Potočnikova mama iz Koprivne, naša „najmlajša“ molivka, zapela planinsko pesem: „Kadar na planinco grem, skrbi doma pustim... Kadar pa vračam se domov, težko poslavlja moje se srce.“

Duhovne vaje ob prijaznem p. Leopoldu in župniku p. Borisu so nas tako povezale med seboj v toplini duhovnih dobrin, da smo vsebino pesmice obrnili na duhovno srečanje, ko se naša srca težko poslavlja od dobrih sester, ki skrivajo toliko dobrote in lepote duha. Zato pa prihodnje leto zopet pride-mo.

Janez Jenko

To so ljudje, ki so se notranje osvobodili in pričevali za celotno resnico proti le delnim resnicam, za vso resnico proti kompromisom.

E. Mounier

*Vsem zvestim molivcem in molivkam želim
blagoslovljene božične
praznike in božjega
varstva v novem letu 1988.
Pri jaslicah se spominjajmo
eden drugega!
Božjemu Detetu pa
priporočimo še posebno
naše bolne sestre in brate!
V novem letu, ko
obhajamo 100–letnico
don Boskove smrti,
poživimo svoje molitve
za nove duhovniške in
redovniške poklice!*

Vsem lep pozdrav! Jože
Pungerčar

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Pekolj Justina, Vel. Gaber
Stiplovšek Franc, Ptuj
Škrjanc Terezija, Ljutomer
Turšič Marija, Cerknica
Jevnikar Marija, Vel. Gaber
Jene Terezija, Tržišče
Sajovic Ana, Medvode
Trček Marija, Rovte
Verbič Ana, Bokalce
Čuk Angelca, Logatec
dr. Stanis Kahne, Rakovnik,
salezijanski duhovnik

Spominjajmo se jih v svojih molitvah, posebno vsakega zanjega v mesecu, ko se za vse rajne molivce daruje sv. maša.

MESEČNI NAMENI

JANUAR:

V tem mesecu obhajamo 100-letnico don Boskove smrti. Prosimo ga, da nam pri Bogu izprosi dobrih krščanskih družin, ki bodo svoje otroke tudi vzgajale za duhovne poklice.

FEBRUAR:

V tem mesecu se spominjamo, kako sta Marija in Jožef Jezusa darovala nebeškemu Očetu v templju. Prosimo Boga za dobre matere in očete, ki bodo z veseljem in velikodušnostjo svoje otroke darovali za duhovne poklice.

27. SEPTEMBER DAN SOTRUDNIKOV

Lepo je bil pripravljen ta naš dan. Dopoldanski del je bil malo študijski. Zbrali smo se v župnijski dvorani na Rakovniku. Inšpektorialni koordinator Jože je pozdravil vse navzoče. Naš voditelj g. Ivan, ki se res prizadevno in potrpežljivo trudi za rast in oblikovanje božjega kraljestva v dušah sodelavcev in sodelavnic, je s kratko molitvijo priporočil naše srečanje Mariji Pomočnici in don Bosku. Obe dopoldanski razmišljanji o don Bosku kot ustanovitelju zveze sodelavcev in njihove duhovnosti sta pripravila zakonca Andrej in Ilinka.

Andrej je govoril o zgodovini sodelavstva. Povedal je, da si je don Bosko prvotno zamislil sodelavstvo kot 'Zvezo dobrih del', vse dobre sile naj bi se združile proti silam zla in ta zveza bi naj bila zelo razširjena. Andrej je to don Boskovo misel v svojem predavanju zelo poudaril in se nanjo vračal s ponavljanjem: „Toliko si sam srečen, kolikor druge osrečuješ.“ Kot je don Boskova zamisel sodelavstva dosegla svoj razvoj, tako tudi spremenjene okoliščine življenja terjajo nenehno budno spremljanje in prilagajanje v smeri dobrega. Že v don Boskovem času je bila ustanovljena močna organizirana skupnost kot 'Zveza salezijanskih sodelavcev' (leta 1876), ki je povezala apostolsko aktivne kristjane za pomoč Cerkvi, škofom in župnikom pri vzgoji revne mladine, poučevanju krščanskega nauka, pri raznih dobredelnih ustanovah in podobno. Vsak je pač sodeloval z darom in po močeh, ki jih je od Boga prejel. Tako tudi danes. Če se

ozremo okrog sebe, vidimo tiste, ki nas potrebujejo in za katere Bog želi, da jim pomagamo. Pri tem lahko vedno zaupamo tudi v pomoč ustanovitelja.

Ilinka je v svojem razmišljanju

svet ljubezni, ki ga gradi skupaj s svojo materjo Marijo, z vsemi svetniki in vsemi ljudmi, ki se mu pridružijo. Vztrajajmo torej v ljubezni vedno, povsod, za vsako ceno, kajti nebeško plačilo in božje varstvo bosta ved-

poudarila, da salezijanski sodelavec živi iz božjega duha. Ljubezen je tista sila, ki nas spodbuja za dobra dela ter osrečuje nas in tiste, s katerimi in za katere delamo. Če pri tem v začetku doživljamo nerazumevanje in nesoglasja, naj nas to ne opoši. Zamislimo se ob prebiranju don Boskovega življenja, koliko nerazumevanja je moral on pretrpeti. Delal je po božjih navdihih. Skupaj z nebeško materjo Marijo je vedno vztrajal v dobrih delih, pa čeprav je bilo težko. Danes vidimo, kako bogate sadove je obrodilo njegovo delo po številnih sinovih in hčerah njegove duhovnosti po vsem svetu. Če bomo vztrajali v ljubezni, bodo tudi ljudje okoli nas začutili nov svet, svet, ki ga gradi Jezus,

no z nami in Jezus nam bo vedno dal dovolj moči, saj sam pravi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; jaz vas bom poživil.“

Po predavanju je bil načrtovan pogovor pri skupnem kosilu z vso salezijansko družino na Rakovniku; bil je bolj domač med posamezniki, potem ko je ravnatelj rakovniške skupnosti izrekel slovenskim sodelavcem dobrodošlico in ko se je inšpektorialni koordinator zahvalil za gostoljubje v imenu vseh.

Po kosilu je bila v cerkvi molitev rožnega venca in spoved, kot vedno pa je slavo doživelo svoj vrh v sveti daritvi.

Pri maši je bilo združeno vse vidno z nevidnim. Nevidno se

je čutilo v prelepem osrečujočem ozračju, ki je bilo ustvarjeno med sveto mašo, tako da so bili mnogi ganjeni do solz. Vidno pa je predstavljalo lepo somaševanje treh duhovnikov, pozdrav voditelja salezijanskih sodelavcev, spontano branje beril ter lepo pripravljen uvod k očenašu, ki ga je imela Ivanka, ter povabilo k spravi, ki ga je pripravil Andrej.

Homilija dr. Škrabla je bila povzetek pisma don Boskovega namestnika, sedanjega vrhovnega predstojnika salezijanske družine, Egidija Viganbja. Poudaril je, kako je pomembno, da vsak od nas osebno sodeluje z milostjo don Boskovega daru, ki ga je nebeški Oče podaril Cerkev, in da ta dar živi, plemeniti in osrečuje nas in druge v Svetem Duhu. Ta nas

bo vodil in napravil, da bodo naša dela polna dobrega sadu, pri tem pa se poslužujmo sredstev, ki jih je Jezus dal svoji Cerkev.

Srečni smo odhajali vsak na svoj dom. Upam, da je bil tudi don Bosko v nebesih srečen, skupaj z vso nebeško salezijansko družino.

Ilinka Iršič

APOSTOLSKA ZAVZETOST

„Po don Boskovi zamisli opravlja sodelavec svoj apostolat predvsem v vsakdanjih dolžnostih.(...) Zato skuša v vsakdanjih življenjskih okoliščinah uresničevati evangeljski ideal ljubezni do Boga in do bližnjega.”

To je glavna misel sedmega člena novega pravilnika salezijanskih sodelavcev. Gre za prvi člen drugega poglavja, ki nosi naslov Apostolska zavzetost. Za uvod beremo tele evangeljske besede: „Vi ste sol zemlje. Vi ste luč sveta. Tako naj sveti vaša luč ljudem, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih” (Mt 5, 13-16).

Če se spomnimo, da se novi pravilnik imenuje Pravilnik apostolskega življenja, potem se ne bomo čudili, da ima poglavje Apostolska zavzetost največ, t.j. kar dvanajst členov, ki se delijo v tri skupine z vidika treh misli: sodelavcev vsakdanjik, tipično salezijanske dejavnosti in cerkvenost tega apostolata.

Gre torej za bogato poglavje, ki želi spodbuditi sodelavčovo apostolsko gorečnost. Razumel

naj bi, da mora biti ‚salezijanec v svetu‘, torej vedno in povsod zavzet za vsako ‚dobro delo‘, tako da postane resnično ‚sol in luč‘ sredi sveta.

VABILO MISIJSKIM PRIJATELJEM

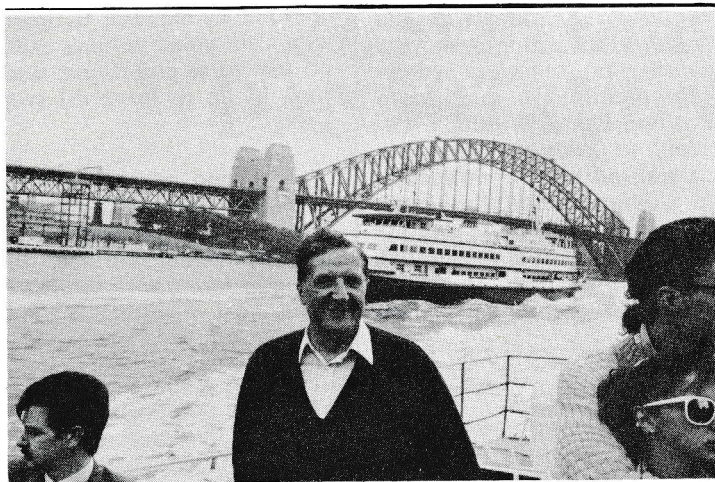
Na pobudo 14. inšpektorialnega zbora slovenskih salezijancev je bil ustanovljen Kerečev misijonski sklad – KMS – za potrebe salezijanskih misijonarjev. Kerec je bil namreč velik misijonar na Kitajskem. V KMS lahko prispevate tudi vi, spoštovani bralci Salezijanskega vestnika in prijatelji sv. Janeza Boska, ter tako sodelujete z našimi sobraty pri njihovem odgovornem misijonskem poslanstvu. Svoj dar lahko pošljete na naslov Salezijanskega vestnika. Bog vam povrni za vso vašo dobroto!

Prvi člen tega poglavja najprej zelo praktično naglašá apostolat v vsakdanjih dolžnostih. Zato se nihče ne more izgovarjati, češ da nima časa za apostolat, kajti sodelavčev apostolat je ravno v tem, da zna darovati Bogu in bližnjemu svoja čisto vsakdanja opravila. Kakor je namreč za don Boska vsako delo lahko molitev, podobno je lahko vsako delo tudi apostolat.

V čem je evangeljski ideal ljubezni do Boga in do bližnjega? Sedmi člen odgovarja: „Sodelavec hoče hoditi za Kristusom, popolnim človekom, ki je poslan od Očeta, da bi služil ljudem na svetu.” To je nauk koncila, ki tudi pravi: „Vir in izvor vsega apostolata je Kristus.” Torej ima sodelavec svoj vzor v samem Kristusu: kakor on hoče ljubiti Boga in ljudi prek vseh stvarnosti v svetu.

Zelo pomemben je zadnji stavek tega člena: „Sodelavka navdihuje salezijanski duh, zato ga povsod vodi prednostna pozornost do mladih, ki so v težavah.” Tukaj vidimo razlog, zakaj don Bosko imenuje sodelavce ‚salezijanci v svetu‘: prvič zato, ker jih navdihuje salezijanski duh, in drugič zato, ker se v svojem apostolatu posvečajo predvsem mladim, zlasti tistim, ki so v stiskah in potrebah.

Ivan Zupan

V Marijinem letu smo. Za to bodo vse pobožnosti, posebno tridnevnice ali mali misijoni, usmerjeni v to, da ob Marijinem zgledu doživimo v tem času milosti poživitev verskega življenja." Tako so zapisali patri frančiškani v slovensko glasilo Rafael pred prihodom g. Mirka. Oni in vsi Slovenci so veliko pričakovali od tega obiska, saj je moral po Avstraliji prepotovati kar 16.000 kilometrov. „V pripravi na srečanja so se zelo potrudili. Presenetilo me je sodelovanje Slovencev pri maši. Za družabne prireditve pa so razdeljeni kar v delavne skupine. Toliko govorov in nastopov nisem imel še nikoli.”

V treh večjih mestih v Avstraliji imajo Slovenci svoje nove cerkve. Gospoda Mirka je povabil p. Valerijan Jenko, ki skupaj s p. Cirilom Božič deluje v Sydneyu. Patra Bazilij Valentin in Tone Gorjup pa oskrbujeta slovensko cerkev sv. Cirila in Metoda in Baragov dom v Melbournu. V Adelaidi je p. Janez Tretjak. „V dvorani v Merrylandsu v Sydneyu se je zbralo kar 450 ljudi. Vedno ko se zberejo, so zelo radi skupaj. Na takšnih prireditvah nikoli ne manjka ansambel in skupna zabava.”

MED SLOVENCIM V AVSTRALIJI

Pred seboj imam avstralski zemljevid, na katerem so rdeče obkrožena vsa večja mesta: Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Pert, Wologong, Surfers Paradise, Brisbane, Cornubia, Wagga Wagga, Newcastle. . . Ob sebi pa salezijanskega duhovnika, ki mu je bil ta zemljevid dva meseca zvesti spremljevalec. To ni nihče drug kot g. Mirko Žerjav. Letos poleti se je z veseljem in pa seveda s čarovniškim kovčkom odpravil med naše rojake v Avstraliji.

Že takoj, ko sem stopil v njegovo pisarno na Rudniku, mi je pogled ušel na avstralsko zastavo, na kateri je bilo vsaj deset zanimivih medalj in značk. „To so značke slovenskih klubov, ki so me povabili. Povsod so mojo besedo in nastop sprejeli s pristrčno zahvalo in pesmijo. Ponekod smo iz kluba šli še v cerkev.” Tudi ljubljanski radio je pri oddaji za zdomec omenjal njegov obisk, ki je veliko prispeval k večji povezanosti Slovencev v Avstraliji. V Sydneyu je v domu onemoglih obiskal dr. Janka

Mikula. Zelo dobro se je počutil tudi zato, ker mu streže Slovenec. „Hotel sem obiskati tudi g. kardinala, ki je v istem domu, pa so me zavrnili rekoč, da je šel loviti ribe.”

Dvomesečno bivanje med našimi rojaki je nanj napravilo globoke vtise. Gospodarsko so se dobro znašli. Tudi med farmarji se najdejo Slovenci. Patri potožijo, da današnja potrošniška miselnost tudi v Avstraliji ne prizanaša. Ne le, da je bilo včasih za kulturne prireditve več zanimanja, tudi do marsikatero družine je treba stopiti z dobrim nasvetom. „V Wagga Waggi sem prespal pri družini, ki je žalovala za umrlo hčerko narkomanko. Vendar

moram reči, da so Slovenci v Avstraliji ostali verni. Iz vseh koncev Slovenije so. Nekateri so me tudi poznali. Veseli so bili mojih pripovedi o obiskih v župnijah, odkoder so doma. In še nekaj: poleg žive vere gori v njih tudi neugasljivi ogenj domotožja.”

G. Mirka je še posebej vleklo tudi med mlade. P. Ciril ga je peljal v revno četrt v Sydneyu med narkomane, občudoval je tudi mlade akolite, ki so v oddaljenih krajih skrbeli za zbiranje Slovencev in pri pripravi maše. Pri salezijancih se je

ustavil v štirih mestih. Del Sydneya je preimenovan v Mladinsko mesto. Salezijanci imajo štiri velike šole in 1600 notranjih gojencev. „Prav presenetil

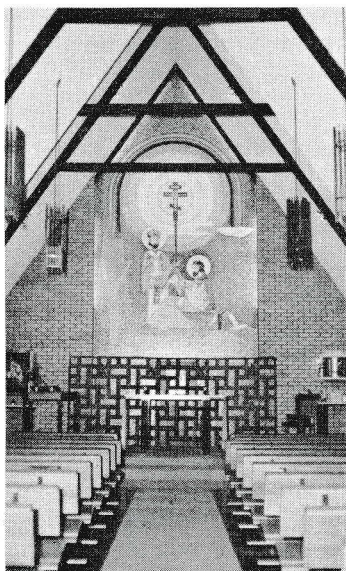
„Na potovanjih po Avstraliji sem videl cele jate papig, tudi kenguruji mi niso ušli izpred oči. Že tretjo noč, ko sem spal pri patrih, me je zbudil nenavaden šum v hiši. Zjutraj so mi pokazali medvedka koala, ki je ponoči prišel v hišo. Prav prijetno se je bilo z njim pozabavati.”

je ravnatelj tamkajšnjega vzgajališča, lahko bi rekli kar boljševalnice.” G. Mirko mi ga je opisal v gromkem smehu. „Oblečen je bil v široko majico z avstralsko zastavo čez prsi in ozke kavbojke. Okrog vratu pa je imel širok trak z medaljo sv. Krištofa. Le tako so ga ti težko vzgojilivi fantje sprejeli medse.” Šole imajo salezijanci tudi v Adelaidi. Eden od profesorjev ga je celo prosil za kratek tečaj

Obisk Mirka Žerjava so vsekozi spremljali lokalni časopisi. Tudi na sydneyjski TV so mu namenili uro dolg program.

rokohitrstva. „Katoličanov je v Avstraliji malo. Pri predstavi na državni šoli v Adelaidi sem spregovoril tudi nekaj besed o krščanstvu.

Po predstavi pa me je ravnatelj šole povabil v zbornico in rekel, da že nekaj mesecev med glavnim opoldanskim odmorom govori o Kristusu in krščanstvu - čeprav je prezbiterjanec. Učenci mu vedno radi prisluhnejo.” Salezijanci so ga nekajkrat povabili tudi nenapovedano, da bi imel predstave v

Notranjost slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda v Kew (Melbourne)

šolah. Če je le mogel, jim je rad ustregel.

Pa kako ne bi. Ustrežljivost in prijazna beseda g. Mirka sta znani vsakemu, ki se z njim sre-

Med počitnicami je bil na obisku v Avstraliji tudi tržaški škof Belloni. V Melbourne in Sydneyu je pridigal in maševal v slovenščini.

ča. Ob slovesu so mu to izrazili tudi naši rojaki v Avstraliji. „Hvaležni smo mu za vse njegove misijonske govore, za sve-te maše, za zakrament sprave, pa tudi za njegovo prijaznost in človeško toplino... kakor tudi za razvedrilo, ki nam ga je nudi-l s svojimi predstavami roko-hitrstva.”

Darko Mali

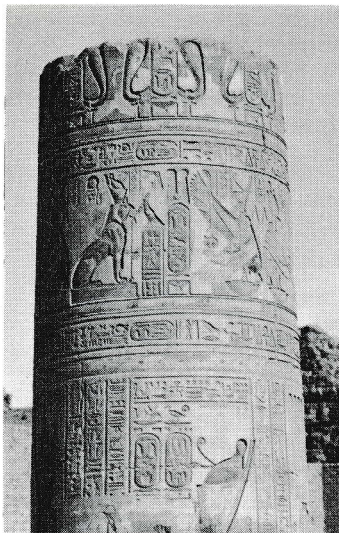

JEZUS TE KLIČE LJUDJE TE POTREBUJEJO

„Žetev je velika, delavcev pa malo” (Mt 9,37). Jezus te kliče tu-di danes: „Pridi in hodi za menoj”! Prijatelj, če pokliče tudi tebe, kaj boš storil? Vem, da te je strah, toda ne boj se, On je s teboj.

MALO SEMENIŠČE V ŽELIMLJEM sprejema kandidate za duhovniško in redovniško življenje. V salezijanski družbi moreš uresničiti svoj duhovni poklic kot duhovnik, sobrat pomočnik ali stalni diakon. Premisli, morda Bog, ob stoletnici don Boskove smrti, kliče tudi tebe med don Boskove sinove.

Naslov: MALO SEMENIŠČE, Želimlje 46, 61292 Ig
(tel. 061/662-426)

Del stebra v templju Kom—Ombo

MUDI SE MI V LIBANON

Ob Menorahu ali sedemročnem svečniku me je prevzela misel, damoramčimprej v Libanon. Zato sem prišla v ta Bližnji vzhod. Tja me vabijo, tam me pričakujejo, tam me potrebujejo.

Pri tisti „rogovili“ sem se spomnila, kar piše v drugi Mojzesovi knjigi: „Naredi dalje svečnik iz čistega zlata, s kovanim delom naj naredi svečnik, njegovo nogo in deblo, z njim vred naj bodo iz celega njegove cvetne čaše, popki in cveti! Šest cevi naj izhaja od njegovih strani, tri cevi na svečniku od ene strani in tri cevi od druge. Tri manjdeljnove mu cvetu podobne čaše s popkom in cvetom naj bodo na vsaki cevi.“ Moral je torej biti iz „čistega zlata“, visok več kot en meter,

tako kot v Titovem slavlolu v Rimu. S sedmimi rokami, vrh katerih je bilo sedem svečnikov na olju za plamenice, ki morajo biti prižgane. Biblicisti in drugi znanstveniki to študirajo, da bi mu našli pravi pomen. Iz registra simbolov mu bodo morali izluščiti pomen. Številka sedem — pomen te besede! Tudi Tobijska knjiga govori o sedmih angelih... „Jaz sem namreč angel Rafael, eden izmed sedmih, ki stojimo pred Gospodom!“ V

ološke raziskave, kaj pomagajo vsa znanstvena poglobljanja, če manjka globoka prepričanost in globoka mistična izkušnja o Kristusovem križu in njegovem odrešenju. Hodila sem po tistih stopinjah, kjer je hodil moj Gospod, razmišljala o vsem, kaj je pretrpel, da bi nas odrešil za večno srečo pri Bogu.

Zdaj sem v Egiptu. Še vedno čakam na potni list. V Kairu sem bila na jugoslovanskem konzulatu. Morda ga dobim

Med svojimi učenkami

sedmih dneh je tudi Bog svet ustvaril. Apokalipsa pa govori o sedmih Cerkvah in o sedmih angelih v novem Jeruzalemu. Tudi Kristus je na križu izgovoril sedem besed. Ta „sedem“ lahko pomeni polnost božanstva, kajti nepopolnost stvari pomeni številka šest. V Salomonovem templju je bilo deset svečnikov, ko pa ga je oropal Nabuhodonozor, je ostal le še eden. Morda je prav tega odnesel Titus v sedemdesetem po Kristusu.

Po dveh letih življenja in priprave v Izraelu na šolo v Libanonu sem pristala v Aleksandriji. V mislih sem včasih pri sedemročnem svečniku. Le kdaj bo ta svečnik pomenil za Hebrejce polnost Kristusovega božanstva? Kaj pomagajo arhe-

kmalu, morda ne, Bog ve, kako bo, meni pa se mudi v Libanon, kjer me v šoli pričakujejo. Mojim italijanskim sosestram se zdi smešno, da pri nas vse te stvari tako počasi gredo. Jaz čakam, iz Libanona pa kar naprej prihajajo SOS — pridi, pridi... Ne razumejo, da to ne gre pri naših tako hitro. Dokler ne vem, pri čem sem, bom v Aleksandriji — na šoli. Toda povsod, kamor grem, me hočejo zadržati, češ radi so z mano, ker jim prinašam veselje, srečo in vedrino. Vselej sem bila taka — to je moja sreča. Toda MORAM V LIBANON k svojim sosestram, ker me tam potrebujejo. Vsem v domovini prisrčen pozdrav, posebno mami, moji dragi mami!

s. Milena Zadravec

RAFKO MRZEL PIŠE S FILIPINOV

Veselim se, da je bil eden od filipinskih salezijancev, bivši inšpektoriatni vikar, izbran in posvečen za škofa. To je sobrat Leo Drona, ki je tudi prvi filipinski salezijanski škof. Njega pa je v župniji Marije Pomočnice zamenjal sobrat Eduardo Revilla, ki izhaja iz družine s trinajstimi otroki, med katerimi je kar pet duhovnikov in dve redovnici. Med drugim piše tudi tole:

„Smo v deželi velikih skrbi in neredov. Zdi se, da se ljudje počasi privajajo na težko situacijo (na gorje). Življenje je vedno v negotovosti. Nasilja nekaterih kar ni videti konca. Upanje ostaja v vernem ljudstvu.

Žalosten prizor od lakote umirajočega otroka je drastično vplival na nekega mladega kaplana. Klicali so ga k od lakote umirajočemu otroku. Prepozna je bila pomoč. Po treh dneh je otrok umrl. Kaplan si je izprosil dovoljenje, da bi odšel v službo najpotrebnejšim. S pomočjo dobrih duš je vzel v najem staro hišo in začel sprejemati ostarele in zapuščene bolnike, za katere je bil v začetku popolnoma sam. Število bolnih je hitro naraščalo... zato je pripravil nove prostore za nad šestdeset onemoglih in tudi prostorno kapelo – novo hišo božje Previdnosti. Imenoval jo je „House of Emaus“. Za vzdrževanje trenutno rabi nad 40 tisoč pesov na mesec (18 pesov je ameriški dolar). Za vse te se ta duhovnik in hiša Previdnosti, popolnoma, stoddostno zanaša na božjo Previdnost. Prosili so ga, da bi sprejel bolnika, za katerega bi nekako lahko mesečno plačevali, a ga je odklonil. Dejal je: Naš Emaus je sa-

Na trgu pred don Boskovim zavodom

mo za zapuščene in živi povsem od miloščine. Bog ve, kaj potrebujemo, živimo v popolni predanosti veri v božjo pomoč. In po petih letih ni nikoli manjkalo nujno potrebnega. Tudi ni nobenih zalog. Vse pride ob času. Pri njegovem apostolatu mu pomagajo: šest stalnih prostovoljcev, stalno pa se vrstijo tudi prostovoljni zdravniki in bolničarji.”

POZDRAV IZ ZAIRA

V skupnosti sobratov smo se lepo ujeli. Tudi humorja nam ne manjka. Francoščino se marsikdo od nas še uči. V naslednjih dneh pridejo na vrsto sistematične ure za svahili. Policija me ne zaustavlja več, ker sem že preveč znan gost. Preprodajalci bencina pa kar po imenu kričijo za mano. Verjetno sem edini, ki sem jim namenil lepo besedo.

Prisrčen pozdrav vsem znanecem, Jože in Gusti pa naj v Rimu ne pozabita sanjati o Burundiju. Tako obilnega in vsakovrstnega ptičjega petja kot

jaz tukaj ne bosta slišala, bo pa hrepenenje po njem toliko večje.

Upajmo, da se bo Burundi kmalu odprl in po Jožetovi in Gustijevi „osvežitvi“ v Rimu (misijonarja Jože Mlinarič in Gusti Horvat sta odšla na daljši tečaj teološkega posodabljanja v Rim, op.ur.) se vsi trije vrnejo tja. Bi bila kar zanimiva zgodba, da se karavana s stvarmi, ki čakajo v Butaru, spet slovesno vrne na novo delo v Burundi. Za zdaj vem samo to, da so meje s sosedi odprte, da nič ne komplicirajo ob prehodu in da zadostuje osebna izkaznica za prehod domačinov. V Gitegi je isti minister, ki je „zaplankal“ vrata stolnice, prav ta vrata slovesno „odplankal“ z vsem obžalovanjem nad tem dejanjem. Sicer pa je Cerkev že na poti svobode. Niso še razrešili vseh ukrepov prejšnje vlade. Je pa veliko upanje. Seveda je odprto vprašanje, če bodo škofje prosili za vse misijonarje, ki so bili izgnani. No, Jože in Gusti sta dobro zapisana. Inšpektorjev delegat v Kigaliju ni nič ugovarjal, ko sem mu rekel, da se bomo nekega dne vrnili v Burundi in razmišljali o novi župniji.

V Zairu je veliko sirot, ki si ne morejo privoščiti, da bi šli v šolo. Z motorjem se vsako jutro s težkim srcem vozim mimo barak v našo šolo. Stanujemo namreč v dva km oddaljeni škofijski hiši. Šola je namreč državna last, upravlja jo škofija. Med dijaki mehanične in strojne smeri je kar precej revežev. Ko sem dobil pomoč iz domovine, sem jim pomagal pri odplačevanju šolnine.

Razveseljivo je dejstvo, da imamo že pet fantov prijavljenih za salezijansko življenje in to samo v Gomi! V Zairu torej ne bo manjkalo poklicev. Vprašanje je, kako bo uspešno pripraviti njihovo vzgojo. Še danes moram odgovoriti enemu, ki se mi je pred nekaj dnevi oglasil.

DON BOSKO V VIETNAMU ŠE ŽIVI

Kar pet let prej, preden so v Vietnam prišli prvi salezijanci, je poznejši škof Seitz s svojimi sirotami molil vsak večer pet očenašev, da bi jim sv. Janez Bosko pomagal v vojni vihri.

Od leta 1947 se vsako leto ob njegovem prazniku zbirajo don Boskovi bivši gojenci k skupni maši in delovnemu sestanku, na katerem preučujejo don Boskovo miselnost in iščejo načine pomoči vietnamskemu mlademu človeku.

Ko je moral Vietnam zapustiti misijonar Andrej Majcen in je novo vodstvo prevzelo lepe zavode, v katerih so bile obrtne šole, je ljubezen do don Boska ostala. Svetnik je ostal, čeprav so misijonarji morali oditi, a so za seboj pustili salezijance, Hčere Marije Pomočnice, don Boskove prostovoljke. Ti nadaljujejo don Boskovo poslanstvo v novem sistemu. Vla-

Cerkev sv. Janeza Boska v Saigonu

da jim je celo dovolila, da so se za 31. januar lahko združili pri skupni maši in sestanku.

Z dovoljenjem oblasti in na pobudo nadškofa so s praznim žepom in z velikim zaupanjem, čisto po zgledu ustanovitelja, začeli zidati prvo svetišče apostolu mladih. Tudi bivši gojenci iz tujine in don Boskovi častilci so prispevali toliko, da so v Ho Shi Minu ob stoletnici smrti njemu v čast sezidali cerkev. Nadškof Binh jo je 24. maja t.l.

že posvetil, čeprav še ni bilo vse do konca urejeno.

Ta cerkev je postala središče pobožnosti do sv. Janeza Boska. Tu se gradi živa cerkev. Načrtovanih pobožnosti se bodo udeleževali tudi krajevni škofje.

Klerik Ky, bil je novinec našega misijonarja Majcena, je z umetniško roko okrasil cerkev. Dela predstavljajo Marijo Pomočnico, don Boska. Ena teh slik predstavlja Pomočnico kristjanov sredi kitajskih mučencev, med katerimi je 113 blaženih, in jih bo papež sredi leta 1988 prištel med svetnike.

Vietnamski begunci iz Amerike, Kanade in Avstralije pripravljajo za jubilejno leto romanje v Turin in Becchi. Eden bivših gojencev pa bo posnel video kaseto s svetnikovim življenjem.

Dobre novice spremlja naša iskrena prošnja, da bi apostol mladine pomagal ohranjati seme dobre vzgoje in zvestobe do Cerkve.

Ob posvetitvi nove cerkve

DON BOSKO V ORATORIJU

Na predvečer začetka slavij ob stoletnici don Boskove smrti, ki se bodo začela konec januarja, so začeli snemati film, ki ga pripravlja režiser Leandro Castellani po scenariju Ennia De Concini. Prve prizore so posneli v krajih, kjer je don Bosko začel z oratorijem, kjer je dočkal starost in v cerkvi Marije Pomočnice videl, kako so se uresničile sanje, ki so ga spremljale vse življenje.

Film je koprodukcija italijanskih in nekaterih drugih studijev, močno finančno podpora sta dali Nemčija in Amerika (zaradi velikega zanimanja v angleško govorečih deželah ga snemajo v angleščini). Predračun znaša 4 milijarde lir. „Toda po vsej verjetnosti se bo vsota dvignila,” pravi Marco Bongioanni, salezijanec, ki spremlja snemanje in skrbi za zgodovinsko točnost posnetih dogodkov. Avtorji filma so se odločili zanj, ker je že leta zavzet delavec na področju sredstev družbenega obveščanja.

„Zamisel za film je stara že skoraj dve leti, pove Bongioanni. V juniju sta si režiser in scenarist ogledala kraje, kjer se je odvijalo don Boskovo delo. Ni bilo lahko najti nespremenjene kraje, kot je bilo pred sto leti. Velik problem povzročajo, pa naj se zdi še tako smešno, električne žice ali telefonski kabli, ki na podeželju niso položeni v zemljo kot v mestih in ki seveda ne smejo biti vidni v filmu.”

Do konca novembra se je snemalna ekipa preselila v Rim, okrog božiča naj bi pripravili montažo, premiero pa predvidevajo v turinskih kinodvoranah okoli velike noči.

SALEZIJANSKI ŠKOF NA FILIPINIH

Na začetku petdesetih let so morali salezijanski misijonarji zapustiti Kitajsko. Otrესli so prah z nog, kot pravi Sveto pismo, in začeli z apostolskim delom na filipinskih otokih. Pozornost so posvetili tudi iskanju domačih poklicev, saj so le tako lahko zagotovili nadaljevanje njihovega dela. Med prvimi je bil Leo Drona, ki je teologijo študiral v Hong Kongu in Rimu in leta 1967 postal prvi salezijanski duhovnik domačin na Filipinih. Po dvajsetih letih je postal prvi don Boskov učenec, ki je na Filipinih postal škof škofije San Jose, Nueva Ecija. 25. julija 1987 je bilo svetišče Marije Pomočnice, kjer je bil do takrat župnik, priča svečanega obreda škofovskega posvečenja. „Posvečenje prvega Filipinca salezijanca za škofa bi moralo biti jasen odsev tiste Kristusove ljubezni, ki nas sili, da zaradi evangelija gremo kamorkoli,” je v pridigi dejal kardinal Jaime Sin. „Vesel sem, da me podpirajo tako številni prijatelji,” je izrazil veselje novi škof iz San Joseja sredi navdušene množice, ki je sodelovala pri obredu.

MARIJIN MUZEJ

V Turinu je v desetih sobah pod baziliko Marije Pomočnice zbrano gradivo in dokazi ljudske pobožnosti do Marije. V knjižnem delu so zbrane knjige in drugi zapisi o zgodovinskih, verskih in socioloških vidikih marijanske pobožnosti. Muzej je nekaj posebnega po vsem svetu.

Prva zamisel za tovrstni muzej se je porodila leta 1918, a zbiranje kipov in drugih predmetov, ki so povezani s pobožnostjo do Marije, se je začelo leta 1954, z Marijinim letom. 1978 so vse zbrano gradivo prenesli v Valdocco in mu namenili lepo urejene prostore v središču salezijanskega dela. „Otvoritev je zame pomenila uresničitev sanj. Na muzej, ki bi bil posvečen Mariji, sem mislil že od otroštva,” pove salezijanski duhovnik Pietro Ceresa, vodja muzeja. Med številnimi izrazi hvaležnosti za prejete milosti se vrstijo Marijini kipi z vseh koncev sveta, slikarska dela velikih mojstrov, upodobitve velikih marijanskih svetišč, predmeti ljudske pobožnosti. Številni romarji, ki pridejo v baziliko, zavijejo tudi po stopnicah v spodnje prostore in tam se jim odprejo številni dokazi navzočnosti božje Matere v najrazličnejših trenutkih življenja krščanske skupnosti.

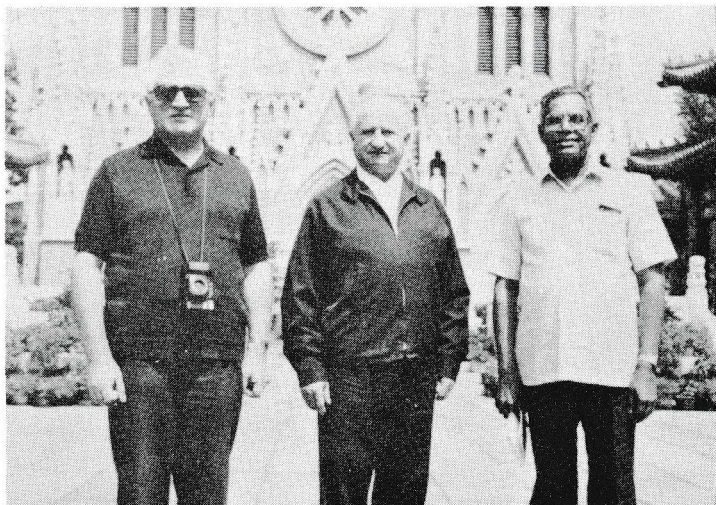
NOVICE IZ KITAJSKÉ

Naš misijonar Stanko Pavlin je iz Hongkonga odšel s sodelavci na romarsko pot na grob sv. Frančiška Ksaverija, zavetnika misijonskega dela, ki je umrl na enem največjih otokov Sancijan, blizu kitajske meje.

Odpeljali so se tudi v Makao, kjer je blaženi Alojzij Versiglia leta 1906 začel salezijansko delo na Kitajskem. Obiskali so zibelko salezijanstva, zavod Brezmadežne, in še šest drugih zavodov. Odšli so na Kitajsko, kjer sta Versiglievo delo nadaljevala tudi naša misijonarja Jožef Kerec in Jože Geder. Na otoku Sancijan, na katerega od leta 1949 ni mogel stopiti noben tujec, so si ogledali razvaline cerkve sv. Frančiška.

Romanje je bilo veliko doživetje za vse udeležence in hkrati bogato spoznanje, da Cerkev na Kitajskem še vedno živi.

Brat vrhovnega predstojnika salezijancev, Angel Viganò, je po hudi bolezni na priprošnjo blaženega škofa Alojzija Versiglia čudežno ozdravil. Odločil se je, da gre na Kitajsko in obišče kraje, kjer je Versiglia postal mučeništvo. Tam je delal tudi misijonar Geder. Zaustavil se je tudi v šoli, kjer je bil msgr. Kerec ravnatelj in je pokopan blaženi Kalist Caravario. Molil je v nekdanji stolnici, kjer je bil nekoč grob blaženega škofa. Nekoč salezijanska škofija danes nima nobenega duhovnika več. Samo parkrat na leto pride iz Kantona duhovnik, da mašuje in podeli zakramente.

Vrhovni predstojnik E. Viganò in njegov brat Angel na Kitajskem (Egidij je v sredi, Angel na njegovi desni)

Pisali ste nam

Spomine na srečanja s salezijanci in don Boskom je obudila N.S. z Gollnika in nam zapisala:

Odraščali smo v številni krščanski družini v neposredni bližini salezijanskega zavoda Radna. Čeravno je od tega minilo že mnogo let, je v nas ostal živ in neizbrisen spomin na otroška leta, na življenje ter povezanost in sodelovanje s salezijanci.

Čeprav še kot otrok sem v notranjosti čutila, kako smo bogatejši od tistih, ki živijo daleč od salezijanskega zavoda, oziroma ne prisluhnejo duhovnim vrednotam.

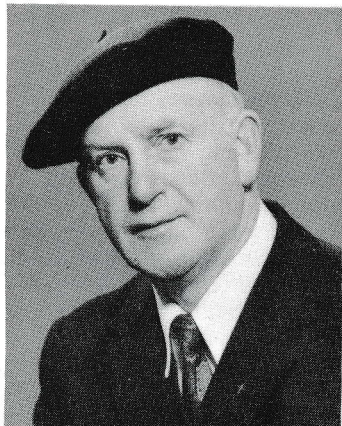
V osnovno šolo smo hodili mimo tega zavoda, mimo okna, kjer je v tabernaklju prebival Jezus. Brez pomisleka smo naredili križ in tiho pozdravili 'Hvaljen Jezus!'

Tudi po vojni smo še hodili mimo istega okna, toda z bolečino in praznino v srcu, kajti 'rajske Radne', kot so jo imenovali salezijanci sami, ni bilo več.

Med vojno smo doživeli mnogo trpljenja in preizkušenj, toda z nami je ostal Kristus in don Bosko.

Spominjam se mlajšega brata. Še kot šolarček je močno zbolel. Zgubili smo upanje na ozdravitev, kajti le nekaj let pred tem je njegova sestra umrla za isto ljubezen. Na steni nad njegovo posteljo je visela don Boskova slika. Že megleno, a vztrajno je gledal nanj. Samo nekaj let pozneje je bil v eni največjih don Boskovih hiš, njegov gojenec.

Neizmerno smo hvaležni Bogu za dar vere, ki smo jo prejeli po rokah naše krščanske matere. Za to se je nenehno žrtvovala in vztrajno molila za nas.

STANISLAV KAHNE

Veliko vernih, prijateljev in znancev rajnega duhovnika Stanislava Kahnetu, blizu sto dvajset duhovnikov, redovnikov in redovnic se je 5. oktobra zbralo v cerkvi Vseh svetih na Žalah in ob nadškofu dr. Alojziju Šuštarju, ki je vodil mašno daritev in pogrebni obred, izreklo Bogu zahvalo za dar, ki nam ga je dal v salezijancu Stanislavu Kahnetu. Molili smo zanj in se mu zahvalili za delo, ki ga je opravljal na raznih področjih. V imenu Salezijanske papeške univerze je spregovoril knjižničar Jože Zver, v imenu hčera Marije Pomočnice ena od sester, besede v slovo pa mu je izrekel tudi predstavnik mladih župnije Rakovnik. S pesmijo se je od rajnega poslovil rakovniški župnijski zbor.

Inšpektor Anton Košir je orisal življenjsko pot in duhovno podobo in med drugim dejal:

„Rajni duhovnik dr. Stanislav Kahne se je rodil 9. februarja 1921 v Ljubljani, v delavski družini. Starša Martin in Marija r. Kralj sta bila globoko verna, poštena in značajna človeka. Delavska plača je le s težavo zadostovala za preživljanje družine. Kahnetovi so se nekajkrat selili v ljubljanska predmestja. Leta

1930 so se končno ustalili na Galjevici in si postavili dom. Kot dijak klasične gimnazije je Stanislav hitro našel pot v rakovniški oratorij. Odlični vzgojitelji so znali prebuditi v njem navdušenje za vse dobro in plemenito.

Vključil se je v Marijino kongregacijo in se aktivno udeleževal v raznih krožkih. Posebej zavzeto je odkrival evangelijske rešitve socialnemu vprašanju. V oratoriju je začel resno razmišljati tudi o svoji prihodnosti in vse bolj odkrival v sebi dar salezijanskega in duhovniškega poklica. Po končanem petem razredu klasične gimnazije je še z dvema tovarišema iz oratorija zaprosil za sprejem v noviciat. Korak, za katerega se je odločil, je bil za mladega fanta izredno zahteven. Svobodno dijaško življenje je zamenjal za strog red noviciatske skupnosti. Vrednota poklica je bila v njem že tako močna, da je zmožal vse zahteve, in leta 1938 naredil prve zaobljube v salezijanski družbi. Po noviciatu je v Mariboru in Ljubljani končal klasično gimnazijo, nakar je bil v prvih vojnih letih asistent na Rakovniku.

Leta 1943 ga je inšpektor Ivan Špan poslal na študij teologije v Turin. Med vojno viharo se je pripravljala na večne zaobljube, po končanem študiju teologije pa je bil 6. julija 1947 v baziliki Marije Pomočnice v Turinu posvečen v duhovnika.

Predstojniki so mu omogočili, da je nadaljeval študij teologije na gregorijanski univerzi v Rimu. Posebej ga je privlačilo bogastvo teološke misli vzhodne Cerkve. Študij je leta 1951 končal z doktoratom iz vzhodnega bogoslovja.

Kratek čas je nato delal kot vzgojitelj v don Boskovem rojstnem kraju, leta 1954 pa je bil imenovan za profesorja

vzhodnega bogoslovja in glavnega tajnika na salezijanski univerzi v Turinu, in ko se je univerza 1958. preselila, v Rimu.

Leta 1966 je na povabilo inšpektorja pustil ugledno mesto univerzitetnega profesorja in se vrnil v domovino. Prevzel je službo inšpektorialnega tajnika in jo vestno in odgovorno opravljal do smrti. Smrt ga je dobesedno odtrgala od delovne mize. Odhod v zdravilišče Radenci je bila zadnja postaja njegovega zemeljskega potovanja. 30. septembra, na spominski dan sv. Janeza Boska, ga je Bog poklical v večnost.

Poleg tajniškega dela je opravljal še marsikaj drugega. Sodeloval v več komisijah in svetih v Cerkvi na Slovenskem. Obnovil je Salezijanski vestnik (1969) in ga sedemnajst let urejal, začel pripravljati glasilo Med brati za povezovanje salezijancev, skrbel za izdajanje Marijanskega koledarja. Sodeloval je v številnih domačih in italijanskih časopisih, napisal več knjižic in strokovnih člankov. Pomagal je pri pripravi novih liturgičnih knjig in novega prevoda Svetega pisma. Pripravil je prevod Messorijevih knjig Kdo je Jezus in Izziv smrti, v tisku je tudi prevod življenjepisa sv. Janeza Boska.

Rad je pripravljala konferenca za salezijanske sestre in bil njihov kaplan. Mladi v rakovniški župniji so v njem našli odličnega mentorja in usmerjevalca. Kot dober poznavalec zgodovine pravoslavne Cerkve se je zanimal za ekumenska vprašanja.

V spominu sobratov in znancev ostaja kot marljiv in vesten duhovnik. Talente, s katerimi ga je Bog obdaril, je dobro uporabil. Delal je z veseljem in v prepričanju, da je prav delo za božje kraljestvo poleg molitve pot redovniškega in duhovniškega posvečenja.

ANDREJ HROVATH

Z velikonočnim občutjem tesnobe in hkrati vstajenjskega upanja se je 26. septembra 1987 popoldne v Št. Lenartu pri Sedmih studencih (Zilska dolina) zbrala mogočna množica. Na zadnjo pot v cerkev in na božjo njivo je spremila gospoda Andreja Hrovatha, ki je bil 60 let cerkovnik in skozi več desetletij vsestranska opora župniku Avguštinu Čebulu.

Preprosta in dostojanstvena krsta iz macesnovega lesa, ki si jo je že pred desetletji naredil sam, je bila okrašena kakor prostor za odličnega povabljenca na gostijo. Kako zares velja za zanj besede: „Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Pojdi v veselje svojega gospodarja!“ (Mt 25,23).

Oče Andrej je bil pravi kroški slovenski očak, kakršni bodo odslej živeli le še v zgodbah. Rodil se je pred 86 leti, ki jih je preživel v zvestobi do svojega naroda in v ljubezni do Cerkve. Bil je nadvse skrben in moder družinski oče ter zato prepričljiv kristjan. Za številno družino je skrbel s poklicnim mizarским delom in z gospodarjenjem na domačiji. Njegovi sinovi in hčere imajo danes sedem vsestransko zglednih novih družinskih ognjišč, kjer še ni zamrla slovenska beseda. Srčno pa je želel, da bi kdo v družini imel tudi duhovni poklic. In res, hčerka Marija, ki mu je z ženo Hano požrtvovalno lajšala tegobe zadnje kratke bolezni in ostarelosti, je pastoralna delavka v cerkveni službi. Še bolj si je želel za koga od svojih sinov duhovniški poklic. Kako je namreč cenil vero, Cerkev, zakramente, molitev...! Menil je, da mu te želje Bog ni izpolnil, v resnici

pa se mu je uresničila v še večji meri. Bog mu je dal široko srce in spoznanje, da je vredno pirati misijonske in duhovniške poklice ter je za to navduševal svoje sovaščane. K večnemu počitku ga je spremilo deset duhovnikov. Jožefa Hijena iz Vietnama, ki ga je Hrovathova družina ‚vzela za svojega‘ in mu sama plačala štiriletni študij v Turinu, seveda ni bilo. V nepopisno težkih razmerah deluje blizu nekdanjega Saigona, kjer je sezidal cerkev Marije Pomocnice in skrbi za skupino vietnamskih bogoslovcev, ki čakajo dovoljenja od vlade, da bi smeli biti posvečeni v duhovnike. Obenem je višji predstojnik - inšpektorjev namestnik v svoji domovini. Na pogreb tudi ni mogel starosta salezijanskih misijonarjev iz Vietnama Andrej Majcen, ki je Jožefa sprejel v salezijansko družbo. Prišli pa smo drugi, celo dva salezijanska misijonarja iz Burundija - Mlinarič in Horvat, da bi s Hrovathovo družino delili žalost ob izgubi očeta Andreja pa tudi krščansko upanje. Hrovathovi spadajo namreč v salezijansko družino ne le zato, ker z veliko duhovno vnemo hranijo v družini pravo don Boskovo relikvijo, temveč tudi zato, ker je vietnamski salezijanec Jožef njihov duhovni sin, mnogi drugi duhovniki in salezijanci pa so njihovi družinski prijatelji, ki so nešteto krat in na različne načine mogli doživeti njihovo gostoljubnost in dobroto. Alojzij Slavko Snoj je občestvo nagovoril v slovenskem in nemškem jeziku.

ASS

JULIJAN KOLAR

Sredi novembra, v nedeljo dne 15., se je zaključila življenjska pot Julijana Kolarja, očeta salezijanca Bogdana Kolarja. Po dolgi in mučni bolezni tudi prizadevanja zdravnikov in skrb njegovih najbližjih nista mogla pomagati. Dva dni kasneje se je na vojniškem pokopališču zbralo cerkveno občestvo, da se je zadnjikrat poslovilo od rajnega očeta. Duhovnikom iz domače župnije so se pridružili številni salezijanci ter darovali daritev za pokoj njegove duše.

Somaševanje je vodil celjski opat Friderik Kolšek. Nagovor pri daritvi je imel predstojnik slovenskih don Boskovich učencev Anton Košir, pri grobu pa se je z občutenimi besedami od rajnega poslovil mariborski stolni župnik Stanislav Lipovšek.

Pokojni Julijan Kolar je bil rojen 4. januarja 1922 v kmečki družini, se izučil poklica in po drugi svetovni vojni začel delati. Ob tem si je ustanovil družino, z ženo postavil hišo in šestim otrokom pomagal pri vstopanju v življenje. Samo par let je užival zasluženi pokoj, ki mu je dal možnost, da je bil na razpolago in rad pomagal, kjer je le bilo potrebno. Ljubil je zemljo. Z ljubeznijo je spremljal rast njenih sadov in znal biti hvaležen za darove narave. Težke trenutke je vselej popostril s šalo ali drugače oblažil napetost.

Pesem slovesa župnijskega in moškega zbora je bila ob poslavljajočem se dnevu zadnja beseda zbranega občestva. Molimo zanj in za prizadeto družino.

DUHOVNE VAJE MED POLLETNIMI POČITNICAMI V ŽELIMLJAH

1. skupina od 16. do 19. januarja (za 7. in 8. razred)
2. skupina od 20. do 23. januarja (za 5. in 6. razred)
3. skupina od 24. do 27. januarja (za 7. in 8. razred)
4. skupina od 27. do 30. januarja (za 7. in 8. razred)
5. skupina od 1. do 4. februarja (za 5. in 6. razred)

Začetek srečanja za vse skupine je prvega dne ob 12. uri in zaključek s kosilom zadnjega dne.

Za fante iz 5. in 6. razreda bosta še dve skupini v postnem času, kot priprava na veliko noč in sicer:

1. skupina od 11. do 13. marca (4. postna nedelja)
2. skupina od 18. do 20. marca (5. postna nedelja)

Za ti skupini velja: začetek v petek zvečer ob 18. uri, zaključek v nedeljo s kosilom.

Prijatelj, prav bi bilo, da nekaj dni polletnih počitnic daruješ samemu sebi, da se odpočiješ, sprostiš in duhovno okrepiš, da boš lažje nadaljeval drugo polovico šolskega leta. Duhovne vaje ti lahko pri tem pomagajo. Pridi, z veseljem te pričakujemo.

Naslov: Dom duhovnih vaj
Želimlje 46, 61 292 IG
tel. 061/662-426

Dom duhovnih vaj ter srečanj mašnih strežnikov in mladinskih skupin na Kapelskem vrhu razveseljivo napreduje kljub vsesplošnemu pomanjkanju denarnih sredstev. Župnik Ciril Koštric pogumno pelje dela naprej; kadar mu zmanjka delovnih rok, sam zaviha rokave in dela. Lahko je graditi velike cerkve, kjer priskoči veliko ljudi na pomoč, težje je zgraditi majhno kapelo ali dom srečanj, saj je dostikrat župnik prepuščen samemu sebi in svoji iznajdljivosti. Župnik Koštric kljub vsemu ne izgublja volje. Dom bo imel pomembno pastoralno vlogo, zato je njegova vztrajnost povsem opravičena. Požrtvovalno prizadevnost pa Bog tudi vselej spremlja s svojim blagoslovom.

POGUM, VEDNO POGUM;
NIK DAR SE NE UTRUDIMO
DELATI DOBRO IN BOG BO
Z NAMI!

don Bosko

Slikar Tomaž Perko je
sliko sv. Janeza Boska
(v velikosti 4,5 m x 2,3
m) napravil za cerkev
Marije Pomočnice na
Rakovniku. Tu so pred-
stavljeni samo nekateri
detajli. Podobo je 25.
januarja 1987 blagoslo-
vil škof Jožef Kvas.

